Reporterii noștri prezenți la

ADUNĂRILE DE DARE DE SEAMĂ ȘI ALEGERI ALE U.T.C.,

PROPUN CITITORILOR CÎTEVA RELATĂRI, ȘI CELOR RĂSPUNZĂTORI, CITEVA CONCLUZII SPRE MEDITAȚIE

DACĂ SÎNTEȚI „PENTRU" CE AVEȚI, TOTUȘI, „ÎMPOTRIVĂ"?

Adunările de dare de seamă și alegeri sînt, în aceste zile, în plină desfășurare. Intr-unul din numerele recente ale ziarului relevam faptul că ele trebuie să constituie, dincolo de prilejul unei analize temeinice a modului cum s-a concretizat, la nivelul fiecărei organizații, aplicarea hotărîrilor Plenarei C. C. al P. C. R. cu privire la îmbunătățirea muncii educative în rîndul tineretului, pragul unei etape noi în activitatea tuturor tinerilor, al tuturor organelor de conducere ale U.T.C. Este momentul cînd, cu maturitate și spirit combativ, tinerii au posibilitatea să-și afirme nestînjenit opinia, să-și spună părerea despre activitatea organizației din care fac parte, să propună soluții personale în folosul muncii de viitor, indiferent de domeniul vizat — al muncii de educare comunistă, al integrării sociale și profesionale, al organizării acțiunilor cu caracter recreativ. Sînt create toate condițiile ca tinerii să voteze hotărîri specifice colectivelor lor să ia măsuri aflate în concordanță cu voința și dorințele lor. Drepturile de un larg democratism exprimate în actul alegerii, al susținerii deschise a unui om sau a unei idei, libertatea discuției în contradictoriu pe baza argumentelor dictate de necesitățile realității, pot fi folosite în toată plenitudinea. Convinși că alegerile din toamna aceasta oferă un bogat material ilustrativ în sensul arătat, ne-am propus să vă înfățișăm, cu ajutorul relatării reportericești și a aparatului de fotografiat, imagini de la fața locului.

Am numărat 34 de tineri în sală. Unii veniseră direct din ateliere, purtau încă salopete de lucru. De-abia apucaseră să se spele pe mîini. Ascultau atenți darea de seamă. ION MILOIU, secretarul citea rar. **„Pentru fixarea unor lucruri"**, spusese el fiindcă textul le era cunoscut tinerilor. Copiile dării de seamă fuseseră pînă atunci la dispoziția lor. Ei știau, de altfel, din anunțurile puse la loc vizibil prin secții încă de acum o săptămînă, că vor avea adunarea care acum se desfășura, îi cunoșteau bine scopul, se gîndiseră la ceea ce aveau de spus, nu le rămăsese decît să-și aleagă cuvintele. Dacă ne-am fi încordat atenția sîntem siguri că auzul nostru ar fi sesizat șoaptele premergătoare exprimării opiniilor cu voce tare; vorbele lor se conturau limpezi încă din clipele acelea.

„În darea de seamă a comitetului, gîndea DANIELA BULIBAȘA, se spun cîteva lucruri despre activitatea noastră cultural-distractivă și turistică. Adevărul e că nu ne-au preocupat

MIRCEA TACCIU
ION ANDREIȚĂ

(Continuare în pag. a IV-a)

Trei imagini elocvente pe care fotoreporterul nostru le-a surprins în timpul desfășurării adunărilor de dare de seama și alegeri ale organizațiilor de la anul II al Facultății de chimie și de la clasa a X-a A din liceul „Gheorghe Șincai".
Foto: C. CONSTANTIN

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 6042 | 6 PAGINI — 30 BANI | MIERCURI 23 OCTOMBRIE 1968

DECERNAREA PREMIILOR LA CONCURSUL PUBLIC PENTRU RIDICAREA UNUI MONUMENT ÎN CINSTEA BRIGADIERILOR DE PE ȘANTIERELE NAȚIONALE ALE TINERETULUI DIN 1948

Marți a avut loc, la sediul Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist, festivitatea decernării premiilor la concursul public organizat de Uniunea Tineretului Comunist, Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă și Uniunea artiștilor plastici, pentru ridicarea unui monument în cinstea brigadierilor de pe șantierele naționale ale tineretului din 1948.

Premiile au fost înmînate de tovarășul Ion Iliescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului.

SPECTACOL AL ANSAMBLULUI DE VARIETĂȚI „SALUTUL CUBAN"

Marți după amiază ansamblul de varietăți „Salutul cuban", care se află în turneu în țara noastră, a prezentat la Casa de cultură a studenților, un frumos spectacol pentru tineretul Capitalei. La începerea spectacolului, ansamblul de varietăți cubanez a fost salutat de tovarășul Traian Ștefănescu, membru supleant al biroului C.C. al U.T.C.

La spectacol a participat Rodolfo Sarracino, însărcinat cu afaceri ad-interim al Cubei la București. După spectacol, artiștilor cubanezi li s-au oferit flori din partea C.C. al U.T.C.

Constructorii

Foto: O. PLECAN

PREZENTAREA SCRISORILOR DE ACREDITARE DE CĂTRE AMBASADORUL REPUBLICII POPULARE MONGOLE LA BUCUREȘTI

La 22 octombrie a.c. președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, a primit pe ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Mongole la București, Damdinnerenghiin Bataa, în legătură cu prezentarea scrisorilor de acreditare.

Cu acest prilej au rostit cuvîntări, ambasadorul Republicii Populare Mongole și președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu.

După ceremonia prezentării scrisorilor de acreditare, președintele Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, a avut o convorbire cu ambasadorul Republicii Populare Mongole, Damdinnerenghiin Bataa.

La solemnitatea prezentării scrisorilor de acreditare și la convorbire au participat Constantin Stătescu, secretarul Consiliului de Stat și George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe.

Ambasadorul Republicii Populare Mongole a fost însoțit de membri ai ambasadei.

SERILE „Scînteii tineretului"

VOR DANSA BALERINI DE LA TEATRUL DE OPERĂ ȘI BALET

Adrian Caracaș

Nelipsit de la „serile" precedente, Adrian Caracaș, solist al Teatrului de Operă și Balet ne va prezenta, cu ocazia celei de-a VI-a ediții, cîteva dansuri moderne.

— De la ultima seară a „Scînteii tineretului" ați înregistrat cîteva succese...

— Mi-am realizat unul din vechile visuri. La 18 februarie am debutat într-un rol travesti în „Frumoasa din pădurea adormită" — rolul zînei rele Ca-

Rose Maria Both

rabosse care vrăjește pe Aurora să se înțepe și să învie peste 100 de ani.

În luna iulie am participat la cel de-al 15-lea Festival de vară de la Liubliana unde am dansat în „Lacul lebedelor" (rolul bufonului) și în „Prinț și cerșetor", spectacolele repetîndu-se și la Opatia. După cîteva zile petrecute în țară am plecat într-un lung turneu în Spania unde am prezentat „Lacul lebedelor", baletele „Seară vieneză" și Rapsodia a II-a de George Enescu.

(Continuare în pag. a IV-a)

EXAMENUL DE BACALAUREAT SESIUNEA 1969

Examenul de bacalaureat se va susține în anul 1969 în sesiunea de vară în perioada 26 mai—14 iunie, iar în sesiunea de toamnă în perioada 18—30 august 1969. Între 26 și 31 mai se vor susține probele de specialitate la liceele de artă.

Obiectele de învățămînt la care se vor da examene sînt următoarele: Secția reală — literatura română (scris și oral); matematica (scris și oral); fizica, chimia, biologia — la alegere — (oral); Secția umanistică — literatura română (scris și oral); una din limbile moderne studiate începînd din clasa a V-a sau a VI-a ale școlii generale sau limba latină (scris și oral); istoria României, filozofia și socialismul științific sau biologia — la alegere (oral).

Comisiile de examinare vor fi constituite pe licee, în funcție de numărul candidaților proveniți de la cursurile de zi, serale și de la secțiile fără frecvență.

Pentru pregătirea examenelor de bacalaureat, între 7 și 24 mai 1969 se va desfășura recapitularea materiilor cerute la examen și studiate în clasele IX—XII; între 3 și 24 mai 1969 va fi recapitulată materia la obiectele de bacalaureat studiate numai în clasa a XII-a; la celelalte obiecte predarea și recapitularea finală se va încheia la data de 30 aprilie 1969.

Ședința Consiliului General A.R.L.U.S. consacrată marcării în țara noastră a celei de-a 51-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie

Marți la amiază a avut loc în Capitală ședința Consiliului General A.R.L.U.S., care a dezbătut planul manifestărilor ce vor avea loc în țara noastră cu prilejul celei de-a 51-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Ședința a fost prezidată de academicianul Petre Constantinescu-Iași, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S.

Tovarășul Mihail Roșianu, președintele Consiliului General A.R.L.U.S., a relevat importanța Marii Revoluții Socialiste din Ocotmbrie — eveniment crucial în istoria omenirii —, succesele obținute de popoarele sovietice sub conducerea P.C.U.S. în construcția socialismului și comunismului, îndelungatele tradiții de prietenie dintre popoarele român și sovietic, politica consecventă a partidului și statului nostru de întărire a prieteniei și colaborării fră-

(Continuare în pag. a V-a)

VA CÎNTA PENTRU DV. FORMAȚIA „CORAL"

Invitația de a participa la cea de-a VI-a ediție a **Serilor Scînteii tineretului** a fost primită cu emoție și de formația „Coral". Iată componența ei: Dan Lecca — chitară solo (student la Institutul de arte plastice — anul IV), Doru Danciu — chitară bas (anul III Politehnică), Gabriel Mărgărit — baterie, Liviu Nilumenthal — pian (elev în clasa a X-a în Școala de muzică), Ovidiu Ivănescu —

(Continuare în pag. a IV-a)

REȚINEȚI!

Începînd de azi, INVITAȚIILE PENTRU EDIȚIA A VI-a A „SERILOR" pot fi ridicate de la CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR DIN BUCUREȘTI, Calea Plevnei nr. 61.

CONTRAPUNCT

de IULIAN NEACȘU

MEXICO, MEXICO, ȘI CĂUTĂTORII DE AUR

Ciudad de Mexico (de la trimisul nostru special)

Aici, în capitala Mexicului, este cald, temperat și rece. Cînd e timp frumos, nu plouă. Soarele pare și el o medalie de aur spînzurată pe cer. M-am plimbat 30'15"04 pe acadeaua de tartan dînd mai multe autografe pe peros paznicilor de sub sombrero. Între timp l-am „vizionat" pe Louis Mariano cățărat pe o grămadă de șine de tren care laolaltă și cu capetele înfipte în pămînt sînt pronunțate de francezii cu accent de limbă germană Eiffel: „una aventura mexicanaa", cu capul lipit de spate. Am văzut și

(Continuare în pag. a V-a)

ASCENSIUNE AMÎNATĂ LA RARĂU?

INADVERTENȚE CARE PERICLITEAZĂ SISTEMATIC PLANUL LA ÎNTREPRINDEREA DIN CÎMPULUNG MOLDOVENESC.

Marcă de circulație în magazine, „Rarăul" și-a atras repede aprecierile cumpărătorilor. Lapte, brînzeturi, unt — produse ale Fabricii de conservare a laptelui din Cîmpulung Moldovenesc au devenit din ce în ce mai căutate. Destul de tînără — a început să producă în 1961 — întreprinderea onora cu promptitudine cererile consumatorilor. De ce la timpul trecut? Pentru că, în mod neașteptat, de la începutul anului rezultatele în producție ale fabricii fac dovada unei vizibile anemieri. Iată, spre exemplificare, realizările pe cele 9 luni, ale producției globale.

Cu o singură excepție — luna mai — și atunci în condiții cu totul speciale, realizările sînt sub plan, exprimînd rămîneri în urmă destul de serioase în anumite perioade ale anului.

— Nu avem materia primă necesară, răspunde nedumeririi noastre tov. ing. M. Hladiuc, directorul fabricii. **Nu există suficientă materie primă pentru capacitățile de producție de care dispunem.**

Fabrica are un plan de producție care nu depășește posibilitățile ei de prelucrare. Și totuși nu-și realizează de luni de zile sarcinile. De ce? Pentru că, pur și simplu, nu are ce prelucra. Furnizorii săi, unități agricole și producători individuali din zona geografică Suceava nu s-au achitat de obligațiile care le aveau, ca parteneri ai fabricii din Cîmpulung. Este suficient să amintim că în niciuna din luni planul de aprovizionare nu a fost îndeplinit.

Este evident dezacordul furnizorilor cu propriile obligații contractuale. Rămîne de văzut desigur, proporționalitatea între cantitățile livrate și realizarea planului de către fabrică. Cum nu ne propunem să facem acest lucru este normal să se nască întrebări vizînd cauzele unei atari stări de lucruri.

— O explicație, plauzibilă, există pentru acest an, ne spune tov. I. Mazilu, șeful serviciului plan. **Seceta din vară a afectat producția de lapte, implicit pe cei cu care am avut contracte.**

— Dar nerealizări de plan apar și în perioada anterioară lunilor de secetă, respectiv în prima parte a anului.

— Este vorba în acest caz de evidențierea unei greșeli de planificare. Au fost luate în calcul, la întocmirea planului de aprovizionare cantități supraestimînd posibilitățile.

Cum perioada de secetă nu intră în discuție, ne oprim asu-

N. UDROIU

(Continuare în pag. a IV-a)

GÎNDURI DE EDITOR

ION BĂNUȚĂ

N. R. Prezentul articol al directorului Editurii „Minerva" (E.P.L.) îl dorim debutul unei discuții cu o cît mai reală cunoaștere a lucrurilor și, deci, cu o cît mai reală utilitate. Iată de ce considerăm binevenite orice alte opinii menite să indice probleme reale ale editării cărții, soluții, sugestii de îmbunătățire permanentă a unei activități editoriale pe care cu toții o dorim, cum arată autorul articolului de față, pe măsura înlesnirilor create în societatea noastră socialistă.

S-ar putea scrie, despre editarea cărții, în foarte multe feluri. În primul rînd, s-ar putea scrie savant. De cînd există cărți pe lume, — tipărite, — chiar dacă instituția editorială ca atare nu și-a cîștigat o ființă autonomă concomitent cu cea tipografică, un gînd editorial trebuie să fi prezidat, și într-adevăr a prezidat, la alegerea și tipărirea fiecărei cărți în parte. Primele tipărnițe au fost, fără-ndoială, și primele edituri, atît în țara lor de baștină, în Germania lui Gutenberg, cît și în alte țări, — printre care și în țara noastră. Așa încît tradiția de la care se poate reclama un editor român de astăzi, nu numai tradiția universală, ci și cea națională, este o tradiție bogată, de mai bine de patru secole și jumătate. Informația istorică nu lipsește în această privință și nu ar fi rău ca vreun tînăr cercetător contemporan să-și îndrepte interesul în această direcție, pentru a ne da o istorie a tiparului românesc, nu numai o istorie tehnică, ci și — în primul rînd — una culturală, care să fie de fapt o istorie a editurii românești. Și poate și o „preistorie" a gîndului editorial românesc, de ce nu? O „preistorie" în care să fie — chiar mai de dinainte de scrisoarea lui Neacșu din Muscel — consemnate dorința, gîndul, necesitatea, atîta vreme rămasă fără soluție, de a se găsi un mod de luminare, prin litera neagră pe foaia albă, a drumului celor mulți de pe meleagurile noastre, coborîtori din luminile Romei și din dîrzenia Sarmizegetusei. A

(Continuare în pag. a II-a)

caleidoscop

RECLAME

EUGEN BARBU

Cînd noaptea lasă asupra orașelor perdeaua ei de întuneric, cînd din ziduri izbucnește soarele mărunt al fiecărui cămin, ocrotit cu mătase și prin geamuri, micul ecran albastru prinde viață, făgăduind descoperiri inedite, deasupra bulevardelor izbucnesc rachete roșii, verzi, albastre și galbene. Ceva mirific umple haloul întunecat și cometele moderne desenează pe cer desene neînchipuite. Zig-zagul ferestrelor se estompează, marile capitale ale lumii dispar într-o negură plină de ceață. Rătăcind prin lume îmi amintesc totdeauna acest joc splendid al fanteziei umane, reflectat în apele marilor fluvii ce duc spre matcă, frînturi de litere colorate, siluetele unor femei de neon, ori știrile ziarului electric. Am citit cele mai senzaționale vești pe zidul de antracit al cerului, am văzut dincolo de acele frînturi fugare alergînd înaintea nopții viața superbă cu organizarea ei irezistibilă. Curiozitatea mea era satisfăcută într-un minut, ceasuri frumoase ca niște portocale de aur, pulsînd timpul secundă cu secundă îmi arătau orele ce mă depărtau de meridianele pe care mă aflam, tabele electronice marcau secundele unui nou record sub cerul Romei, la Olimpiada din '60, undeva în Texas, într-o noapte înghețată am văzut un adevărat film animat care povestea

(Continuare în pag. a IV-a)

PROZATORUL CRITIC

PETRU POPESCU

O prejudecată mai veche în literele românești e aceea a barierei dintre genuri. Ne naștem poeți, prozatori sau critici literari, și așa ne e dat să murim. Un diagnostic critic nemaipomenit de grăbit fixează creatorii, de la prima carte, în despărțiturile unui insectar din care cu greu mai reușesc să ieșă. X e poet, Y e prozator, Z e eseist sau critic literar. X însă nu poate fi simultan poet și prozator, sau prozator și critic, sau poet și eseist, sau chiar (doamne, ce monstruozitate !) toate la un loc. Genul debutului e o veritabilă condamnare, iar creatorii mai slabi de înger se resemnează să rămînă ceea ce au fost declarați că sînt la început. Rezultatul păgubitor e acela că nu mai hrănim ideea de scriitor, adică de creator individual pentru care factura expresiei e ir diferentă, (interesînd numai personalitatea, atitudinea, nivelul estetic), ci ideea de specialist, deci de specialitate (poem, nuvelă, roman, eseu, analiză literară). Aceasta cînd pînă și dicționarele literare au renunțat la o definire atît de îngustă, notînd în urma numelui toate manierele de exprimare, în concepția că tutela genului e periculoasă cînd vrem să avem scriitori mereu noi și vii, lăsînd la latitudinea fiecărui lector (dacă are, evident, această ambiție) discriminarea genului predominant.

Mai păgubită de această prejudecată care generează o adevărată practică, iese proza. Pentru că proza e genul maturității, la care se urcă în mod firesc pe treptele poeziei, spre care se coboară uneori pe treptele criticii. Oricum, cel mai adesea nu se începe direct cu proza. De multe ori, pînă la ea se consumă cîteva cărți în alt gen. Mai are însă atunci prozatorul o șansă de a fi recunoscut ca atare, după ce a publicat cărți de poezie sau de critică sau de orice altceva ? În absolut, lucrul firesc nu ar avea importanță, cititorii și analiștii s-ar îndrepta singuri spre cele mai bune pagini, fără să-și mai bată capul cu genurile. Dar în clipa de față, cînd o largă dezbatere ține să definească noile direcții ale prozei, să explice o criză încă recentă și să facă imposibilă repetarea ei, prejudecata de care am vorbit își dezvăluie întreaga nocivitate. Avem un prea bogat corp de analiză, se spune, față de un redus corp de operă. Cîntărind totul, e poate adevărat. În ce privește proza însă, scurtimea listei e provocată și de o anumită incapacitate de a trata ca prozatori pe mulți scriitori romani autori de remarcabile pagini de proză (nuvele, romane, jurnale etc.). Nu au fost restaurați sau instaurați deplin ca prozatori, uneori ca mari maeștri ai genului și deschizători de drumuri, Caragiale, Ibrăileanu, Lovinescu, Argnezi, Vasile Voiculescu, Ion Vinea, G. Călinescu, Mihail Sebastian, Oscar Lemnaru, și alții, toți înjumătățiți în favoarea unei singure laturi a operei lor, uneori ignorați ca prozatori din cauza pitoreștilor detalii de atitudine și existență. Desigur, există politețea menționării lucrărilor lor în proză, dar mai mult în scopul sublinierii celellalte preocupări, ca și cum ar fi vorba de un capriciu, interesant prin reverberație. (Ceea ce spun e la fel de valabil pentru autorii compleși pe care critica îi exilează în proză deși ei sînt și notabili poeți, sau în teatru, și așa mai departe. Nu insist, pentru că centrul meu de atenție e proza. Dar ar fi poate momentul să se asculte avizul creatorului însuși, suficient de lucid, credem, pentru a-și putea da el singur seama ce este și ce vrea să devină). Născut în România, Hemingway, clișeul prozatorului „sută la sută" ar fi putut poate convinge cu greu lumea literară să uite că a început cu o carte de versuri.

Astfel, poate și din acest motiv, o categorie foarte calificată pentru a scrie proză, și mult mai activă în acest domeniu înainte de război, aceea a criticilor literari, azi tace. Azi, mai mult ca oricînd, prozatorii scriu proză, criticii critică proza prozatorilor, atît și nimic mai mult. Criticii nu scriu proză, prozatorii nu scriu critică. Un adevărat partaj al lumilor, cu rele efecte însă și în rezultatul strict (textual) și în relația dintre aceste două lumi. Prozatorul disprețuiește pe critic în numele harului, al cărui singur deținător se consideră, criticul disprețuiește pe prozator în numele adevărului, al cărui singur deținător se consideră. Prozatorul înoată orbește în noaptea propriei creații, criticul plancează senin în văzduhul calificativului infailibil. Visceralul se desparte de cerebral, talentul fuge de inteligență. De ce ?

Inhibițiile firești pe care le simte criticul literar cînd e vorba să se apuce de literatură originală sînt astfel potențate la maximum, și, cine știe, poate mulți critici literari au dezarmat în fața perspectivei ficțiunii și nu au curajul să o mărturisească. Cînd un critic literar scrie o carte de proză, el trebuie să lupte cu mai multe „idees reçues". Prima este aceea că un critic nu are experiență de viață. Nimic mai fals, chiar în ceea ce privește proza, genul prin excelență al experienței de viață. Fără să ne mai împotmolim în definiția acestei faimoase experiențe (pe care mulți nu o imaginează decît sub aspectul melodramatic al aventurii extraordinare sau sub cel îngust sociologic al „documentării"), trebuie să recunoaștem că societatea românească, o societate cu medii de mult definite, cu vechi tradiții ale evoluției individuului artist, dă o remarcabilă posibilitate creatorilor de a trăi în aceeași lume, de a constitui o obște, înpărțindu-și aceleași evenimente și probleme. Prozatorii români nu mai sînt în clipa de față grevați de apartenența lor socială, și, cum e firesc într-o societate civilizată, trăiesc din scris. Originea lor socială nu poate fi experiența de viață de care vorbim. Criticul literar trece prin aceleași medii, se luptă cu aceleași dificultăți, are aceleași incertitudini și drame, aceleași victorii și aceleași înfringeri. Mai mult, fiind în majoritatea cazurilor orășean, e mai calificat decît altul pentru a scrie o literatură urbană, (cerută cu deosebire de publicul și realitatea contemporană), pentru care trebuie conștiință și existență orășenească, și informație, și cultură, și pregătire, și atitudine politică, și toate atributele individului modern. Aș spune deci că sub raportul experienței (ba chiar și al sincerității și al moralei), mai discutabili sînt scriitorii care exploatează decoruri în care nu trăiesc sau nu mai trăiesc, în orice direcție socială s-ar produce această dezrădăcinare.

În al doilea rînd, trebuie luptat cu nefericita dihotomie talent-inteligență. O dihotomie foarte autoritară, tratată din ce în ce mai mult ca o antinomie. În conformitate cu ea, talentul e purtătorul operei, inteligența e purtătoarea gîndirii. Criticul gîndește, prozatorul creează. Cele două nu se pot tulbura una pe alta. Dar în convenția critică modernă, conceptul de „talent" întotdeauna deosebit de vag și de inoperant, nu mai spune mare lucru. De ce oare să nu folosim mai des atît de utila, și încă atît de absenta, „inteligență" ? E oare rușine să spunem despre un scriitor că e inteligent ? Sau, dacă o spunem, se îndepărtează de noi, doamne păzește, ARTA ?

Ajungem astfel la degajarea formulei de „prozator critic" formula care poate corespunde cu ambii ei termeni unei realități. Desigur, nu vrem să spunem că, în mod mecanic, printr-o simplă operație de identitate literară, putem recunoaște specia de scriitori de care am vorbit și pe care o așteptăm. Există critici literari incapabili de a-și justifica chiar activitatea analitică, după cum există prozatori care și-au dovedit și își dovedesc, prin texte sporadice dar nu mai puțin semnificative, spiritul critic. De fapt, ceea ce noi înțelegem în mod mai larg prin „prozatorul critic" este un prozator care să aibă o **capacitate teoretică** reală, o filozofie a compoziției, o consecvență constructivă, un scop, o estetică, deci să fie și un **ginditor** al literaturii, nu numai un creator al ei, să aibă o responsabilitate mai mare, o conștiință a ansamblului mai trează, fără să păcătuiască prin naivitățile „trăirii" sau prin excesul de încredere în idee. Un asemenea prozator era Camil Petrescu, care nu se sfia să-i răspundă în termeni de critic criticului care năzuia spre roman, E. Lovinescu. O asemenea relație ar fi naturală, fructuoasă, îmbucurătoare între cele două lumi amintite la început.

Cîțiva prozatori cu capacitate teoretică reală avem, cîțiva critici au ieșit din carapacea spiritului critic intrînd în proză (notez ca deosebite realizări nuvelele și romanul lui Paul Georgescu și paginile de roman filozofic publicate acum mai multe luni de Matei Călinescu). Dar de aici pînă la desființarea efectivă a acestor granițe, pînă la dispariția complexelor de specialitate, care dau naștere la comportări speciale și viciază exprimările, pînă la liberul joc de idei al unor creatori care gîndesc unii lîngă alții și unii pentru alții, mai e un cred, lung drum.

STAGIUNE BUCUREȘTEANĂ

„Becket"

Alăturîndu-ne celor care regretă lipsa unei premiere originale de pe afișul inaugural al stagiunii Naționalului, vom observa totuși că piesa lui Jean Anouilh „Becket", spre deosebire de alte opțiuni repertoriale destul de recente, este un text demn de prima scenă a țării. Ca și „Ciocîrlia", „Becket" (scrisă în 1959) transformă istoria într-un prilej de reevaluare a unor realități umane perene, neocolind anacronismul voluntar și perspectiva contemporană asupra evenimentelor. Este vorba, simplificînd, despre comandamentele situate mai sus pe scara de valori a epocii — în acest caz, religia și regalitatea — care domină și distrug valorile simple ale umanității. Henric al II-lea Plantagenetul și Thomas Becket, saxonul pe care regele normand îl numește arhiepiscop de Canterbury, își văd prietenia de tinerețe metamorfozîndu-se într-o teribilă ură, generată de principiile opuse pe care ei le reprezintă. Sînt aceste comandamente o fatalitate obiectivă, sau izvorul lor se află în subiectivitatea epocii ? Pe Anouilh îl preocupă mai puțin această întrebare, decît surprinderea mutațiilor sufletești pe care situația în cauză le provoacă celor două personaje. Miezul piesei se află așadar pe latura dinspre om a raportului om-istorie, și de aici pornește substanța tulburătoare a personajelor, grandoarea artistică a raportului viril dintre ele. Becket și Henric se numără printre cele mai strălucite prezențe umane din dramaturgia acestui veac.

La a doua înscenare românească a piesei (după aceea, memorabilă, a Soranei Coroamă de la Iași), regizorul Horea Popescu a mizat totul pe monumentalitatea imaginii scenice, pe amploarea și teatralitatea meditației. Sensurile piesei au devenit astfel de o limpezime impresionantă, grație și decorului absolut excepțional al tinerei scenografe Florica Mălureanu, care dinamizează cu lejeritate spații mari, dense, apăsătoare. Spectacolul se compune din vibrații ample și profunde, asemenea unui

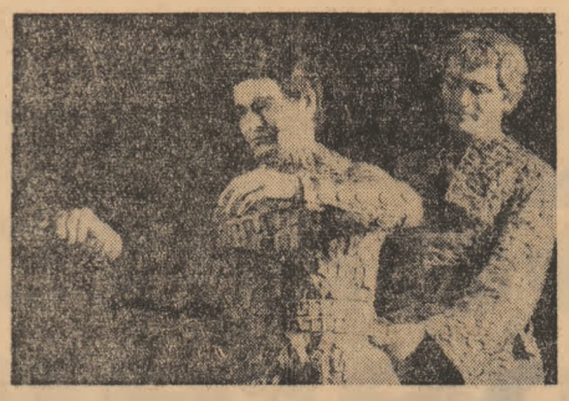

concert de orgă. Era firesc ca într-o asemenea orchestrație, momentele de posibil umor, de ironie subțire, de plăcere elegantă a nuanței și a echivocului galic, atît de specifice lui Anouilh, să se piardă. Grav e atunci cînd ele nu dispar pur și simplu, ci se îngroașă (ca în scenele baronilor, unde Dem. Rădulescu — și nu numai el — abuzează de trucuri comice cu totul străine spiritului piesei). Face excepție tabloul de la curtea papală, în care Mihai Foșino și, mai ales, Gh. Popovici-Poenaru execută o încîntătoare demonstrație de maliție fină.

Ceea ce consacră izbînda spectacolului este interpretarea acelor roluri principale, *Gh. Cozorici* (Becket) și *Damian Crișmaru* (Regele) fiind deopotrivă remarcabili. Dar dacă cel dintîi nu face decît să-și încununeze niște calități — tragism, vigoare, sensibilitate, — știute de toată lumea (cu excepția unor alcătuitori de distribuții), cel de al doilea, distribuit pînă azi unilateral, este o veritabilă surpriză prin varietatea și intensitatea registrului său dramatic. Îi înconjoară o galerie vastă, din care se rețin portretele desenate de Victor Moldovan, Ilinca Tomoroveanu, Ovidiu Moldovan, Ileana Stana Ionescu, Matei Alexandru și alții.

„Dansul morții"

Publicul român a intuit, mai mult decît a putut sa cunoască, profunzimea și densitatea tulburătoare care definește dramaturgia unui prodigios om de teatru. **August Strindberg.** Singura piesă care a fost montată pe scenele noastre — **„Domnișoara Iulia"** — este numai o ilustrare a contactului lui Strindberg cu școala naturalistă curent ale cărui note se resimt în creația scriitorului suedez, dar nu-i determină exclusiv personalitatea.

Impresionat și atras de psihologia nebănuită de complicată a sufletului omenesc — în viziunea sa, un ansamblu contradictoriu de instincte, tendințe și pasiuni — Strindberg a cercetat nuanțele, zbuciumului din om și dintre oameni, deznodămîntul deseori tragic al acestei lupte duse cu armele spiritului.

„Dansul morții", lucrare de extremă concentrație dramatică, descrie violența urii dintre un bărbat și o femeie, o ură absurdă, fără motiv, fără scop, dar și fără sfîrșit. O încleștare de infern care distruge ca un blestem pe toți cei care ar putea sau ar vrea să găsească o ieșire pentru cele două victime ale singurătății : căpitanul Edgar și soția lui, Alice. O claustrare fizică și morală a pus, timp de 25 de ani, convețuirea lor sub stigmatul torturii permanente și reciproce. Fațetele personajelor se împletesc cu desfășurarea acțiunii într-o fluiditate de imagini care se schimbă brusc, una în alta, se presupun reciproc, imprimînd dramei senzația de dans demențial în care Edgar, Alice și Kurt s-au prins inconștient, dar nemaigăsind scăparea, îl continuă conștient.

În spectacolul Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra", regizorul **Yannis Veakis** a valorificat virtuțile de mare intensitate tragică ale piesei lui Strindberg, oferind publicului satisfacția unei montări de înaltă ținută artistică.

Turnul rotund al fostei închisori — simbol al unei temnițe morale — și-a aflat, în limbajul scenografei **Elena Pătrășcanu — Veakis**, o frumoasă transformare. Decorul, prin deosebita sa expresivitate, dă concretețe atmosferei de nord înghețat și sălbatec, în care cruzimea adevărurilor rostite sau făptuite, devine cumplită.

Partitura căpitanului Edgar a relevat noi și interesante valențe actoricești ale lui **Fory Etterle**. Personajul său — împlinire artistică de înaltă valoare — se conturează ca un suflet în care viciul s-a îmbibat puternic lăsînd totuși să se întrezărească un revers care seamănă ciudat a virtute. Înlăturînd momentele în care Alice este mult prea des „fostă actriță" și uită să fie femeie, **Ileana Predescu** desenează traiectoria contursionată a personajului, cu sensibilitatea și inteligența-i scenică bine cunoscute și apreciate. Acest cuplu de „zile mari" este secondat și completat de **Ion Besoiu**, inedit și cu atît mai interesant într-un personaj de factură dificilă.

„Îngrijitorul"

De unde oare ideea apartenenței lui Harold Pinter la genul teatrului „absurd" ? O prejudecată născută, credem, prin recul. Pinter ni se pare a fi mai degrabă un dramaturg de factură clasică ; de aici, probabil, și „ciudățenia" pieselor sale în contextul unei dramaturgii contemporane ce apelează frecvent la simbol, metaforă, parabolă, semnificație cifrată etc.

Nimic absurd în „Îngrijitorul" ; nici situații, nici conflict, nici replică, nici personaje. De unde atunci valoarea pretutindeni confirmată a unei piese ce a făcut o strălucită carieră internațională ? Tocmai din aerul ei realist, de o nuanță oarecum specială. „Îngrijitorul" este o piesă de un realism **înspăimîntător**. Te așteptă spectator dornic de surprize și șocuri emoționale, ca de undeva, dintr-o situație, dintr-o replică, să izbucnească excepționalul, dramaticul, spectaculosul. Și nu se întîmplă nimic. Trei personaje oarecare, oarecine, vorbesc, se mișcă, vin, pleacă, discută, lucruri comune, atît de comune încît, pe nesimțite, banalitatea devine neliniștitoare, apăsătoare, amenințătoare. Din nimic se naște, copleșitor, sentimentul spaimei existențiale, senzația unui vid total, care devorează personajele. Mick, Aston și Davies, trei oameni, trei existențe, sînt tragică concluzie, *nimeni și nimic*. Vin de neunde și merg spre nicăieri. Un singur moment de aparentă neliniște, de aparentă revoltă împotriva propriei condiții de existență ; finalul : Davies, într-un moment de exasperare, riscă înspăimîntat, o „întrebare : „încotro ?" Dar întrebarea ce s-ar fi vrut, poate, o invectivă, se pierde, se stinge în resemnarea și neputința unei anume categorii umane, dintr-o lume anume.

Virtuțile piesei sînt, practic, și cele ale excelentului spectacol semnat de Ivan

Helmer la Teatrul Mic. Regizorul se pierde, discret, în spatele piesei, în așa fel încît, pe scenă, totul este de un firesc aproape neverosimil, de la frumosul decor al lui Helmut Stürmer (un tînăr scenograf ce merită, de pe acum, o atenție specială) pînă la interpretarea fără cusur a protagoniștilor : Vasile Nițulescu, Dan Nuțu, Nicolae Pomoje, atît de naturali pe scenă încît par, supremă satisfacție, actori neprofesioniști. (Dacă „partea leului" îi revine, totuși, excepționalului Vasile Nițulescu, faptul se datorește, în bună măsură, ponderii personajului pentru care, în principal, a fost scrisă piesa).

Spectacolul lui Helmer nu este, în ciuda aparentelor, neutru. „Îngrijitorul" nu este neapărat o piesă poetică, dar regizorul așa o vede : spectacolul său emană o tristețe dureroasă și amară, o nostalgie secretă după „zăpezile de altă dată". Regizorul este un liric disimulat și, uneori, defaiimile mizanscenei (ca să nu mai vorbim de „inovațiile" personale, cu nimic dăunătoare piesei), intentionat sau nu, îl trădează.

„Melodie varșoviană"

Piesa lui Leonid Zorin „Melodie varșoviană", recenta premieră a Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra" e din categoria spectacolelor care încep prin a-și căuta publicul și sfîrșesc prin a fi culticate chiar cu o ușoară cochetărie de snobism. Paradoxul trebuie căutat în recrudescența pe care o încearcă, din ce în ce mai des, romantismul într-o lume a dramaturgiei cu abvurdul en-vogue. „Drama lirică" — cum își subintitulează autorul lucrarea — apelează, în ultimă instanță, cred, la memoria afectivă a spectatorului său, imposibil de a nu fi fost lezată, măcar o dată, de o poveste erotică eșuată. Asta în primul rînd... Dar mai mult decît atît, această romanță dramatică (avînd tot ce trebuie unei romanțe : reintoarceri în timp, nostalgia unei tinereți consumate, cu folos profesional, dar neîmplinită sentimental, două eterne personaje de lied autumnal, El și Ea etc), este o profundă confruntare de caracter depășind astfel recuzita tradițională a omonimului său muzical. Doi studenți se întîlnesc, se iubesc și sînt pe punctul de a se căsători în Moscova anului 1947. El, student societic, la un institut de viticultură, cochetînd epidemic cu poeții nebăutori de apă, Ea, studentă poloneză urmîndu-și cocația la Conservatorul moscovit. Pe punctul de a face să rodească printr-un mariaj fluxul lor simpatic, o lege care interzice căsătoria socialiștilor cu străinii, rupe brutal această idilă pasionantă. Întîmplarea stupidă descoperă însă incompatibilitatea potențială a unei căsătorii de fapt. El, Vitea, Victor, victoriosul e un suficient pătrundu-și traiectoria existenței sale în jurul unei replici recelatoare „în viață nu poți face tot ce crei", Ea, Helea, iubind printr-o totală combustie așa cum numai oamenii cu cocația acestui sentiment pot iubi. „Drama lirică" e sărăcită încă din text de melodrama posibilă printr-o finețe a observației aplicată mai ales fermecătorului personaj feminin. Modernitatea acestui spectacol cine, cred, mai ales din surdina pusă confesiunilor, în echicocul dintre sclipitoarea cochetărie și dramatice tăceri.

Paradoxul de care pomeneam la începutul acestor note de spectator cine atît din asopia subtextuală cît mai ales din remarcabilul recital de artă dramatică, inscenat de Ivan Helmer și filigranat sacant de Rodica Tapalagă, indiscutabil cea mai mare creație pe care și-a înscris-o în carieră ei teatrală. Aurel Ciobanu, pe un text uneori precar, e un bun partener într-un spectacol care atinge resorturi profunde, rareori intrate în rezonanță cu lucrături dramatice care vorbesc și ele despre dragoste.

SEBASTIAN COSTIN
LILIANA MOLDOVAN
PETRE RADU
V. Ar.

TELEVIZIUNE

16,00 — Consultații la matematică (clasa a VIII-a).
16,30 — Consultații la limba română (clasa a VIII-a).
11,00 — Curs de limba franceză (reluarea lecției de luni).
11,30 — Curs de limba engleză (reluarea lecției de marți).
15,00 — Jocurile Olimpice — Mexic 1968. Rezumatul filmat al zilei precedente.
16,30 — Curs de limba germană.
17,00 — Jocurile Olimpice — Mexic 1968. Natațiile : 100 metri spate femei (semifinale) ; 100 metri spate bărbați (finală).
17,45 — Avanpremiera.
18,00 — Jocurile Olimpice — Mexic 1968. Călărie. Premiul individual de sărituri.
19,30 — Telejurnalul de seară.
19,45 — Actualitatea în agricultură.
20,00 — „Ghiocel din deal adus" — program de muzică populară românească.
20,15 — Altitudini — reportaj filmat realizat de Horia Vasiloni.
20,25 — Continuarea transmisiunii de la Jocurile Olimpice.
22,00 — Transfocator.
22,15 — Telejurnalul de noapte.
22,30 — Jocurile Olimpice — Mexic 1968. Box (sferturi de finală).

Post scriptum :

MODELE ÎNCEP SĂ CÎȘTIGE IARĂȘI TEREN ?

Consemnînd cu satisfacție nivelul artistic mai mult decît onorabil la care a început stagiunea teatrelor bucureștene, nu putem trece peste o realitate mai puțin îmbucurătoare : cu excepția Teatrului „Barbu Delavrancea", nici un alt teatru nu și-a înscris pe afișul inaugural premiera unei piese românești. „Enigma Otiliei" după G. Călinescu (la Național), „Croitorii cei mari din Valahia" de Al. Popescu (la Teatrul de Comedie), „Iona" de Marin Sorescu și „Iertarea" de Ion Băieșu (la Teatrul Mic) vor vedea probabil lumina rampei înspre partea a doua a stagiunii, iar piese ca „Săptămîna patimilor" de Paul Anghel, „Un scurt program de bossanove" de Radu Cosașu ori „Cezar, măscăriciul piraților" de D. R. Popescu, ca să nu mai vorbim de operele unanim salutate ale dramaturgilor debutanți își vor amîna premierele bucureștene pentru un viitor incert. Fără îndoială, majoritatea pieselor străine jucate în acest început de stagiune reprezintă valori certificate printr-o frumoasă carieră pe scenele lumii. Dar atîta vreme cît nobila tradiție a deschiderii stagiunii cu o piesă originală începe să dispară, trebuie să bănuim că „modele" încep să cîștige iarăși teren, în detrimentul legăturii de substanță care a existat întotdeauna între scena și scrisul dramatic românesc. Ne facem o datorie semnalînd acest fenomen asupra căruia vom reveni.

S. C.

GÎNDURI DE EDITOR

(Urmare din pag. 1)

drumului acelor păstori ancestrali din ale căror elemente de viață s-a putut închega cunoscuta și atît de dureros semnificativa ghicitoare :

Cîmpul alb, oile negre.
Cin' le vede nu le crede.
Cin' le paște le cunoaște.

Dar nu acest, fie și scurt, istoric m-aș încumeta să-l fac eu. Căci există mai multe moduri de a scrie despre activitatea aceasta de editor, — și unul dintre ele este cel poetic. Văzută dinlăuntru, activitatea aceasta se caracterizează (trebuie să se caracterizeze ; altfel n-avem, desigur, de-a face cu un editor adevărat) prin suflet, prin mult suflet, printr-o entuziastă dăruire de sine în slujba unei idei de o neasemuită frumusețe. Fiindcă, de fapt, ce înseamnă un editor ? Poate că el trebuie să fie acel chiag care să permită energiilor creatoare a se manifesta, a rodi. **El trebuie, nu numai să tipărească lucrările ce s-au scris, oferind scriitorilor debușeu editorial, ci să și stimuleze scrierea lucrărilor ce urmează să fie tipărite și aruncate pe mesele librăriilor, îndreptate spre sufletele cititorilor.** El trebuie, cu amendamentele de rigoare, să fie un Mecena ; un Mecena chibzuit, lipsit de capricii, drept, înzestrat în cel mai înalt grad cu simțul răspunderii sociale, — un adevărat Mecena. Poate chiar mai adevărat (prin depășirea gusturilor și preferințelor strict personale) decît propriul lui model din antichitate. Dar, oricum am întoarce lucrurile, tot un Mecena, adică un dispensator de stimulenți, trebuie să fie. Desigur, **nervum rerum** nu e singurul stimulent posibil. **Un editor trebuie să albă și idei care să-l poată înflăcăra pe creator. Un editor trebuie să poată da și sugestii capabile să canalizeze energiile creatoare, existente prin însăși existența scriitorilor ca atare.** Dar el trebuie și să poată (și să știe) să le dea fără de iertare de-a lungul acestui din urmă veac, lumea veche în stare muribundă, dar cu impresionanta forță de șoc a inerției, și lumea nouă, căreia desigur viitorul îi era asigurat, dar care, sub raportul eficienței istorice concrete, în viața de fiecare zi, a rămas adesea firavă, la începuturi. În sfîrșit, acum un sfert de secol, afirmarea tuturor energiilor populare s-a realizat ocupînd scena vieții și manifestîndu-și resursele în toată splendida lor bogăție. Spectacolul, ai cărui actori noi înșine sîntem, cu toții, împreună cu întreg poporul, este impresionant. Dar resursa lui nu este inerția, repetarea stereotipă a ceea ce a fost (fie și în clipa precedentă, nu ieri-alaltăieri), ci inițiativa, țișnirea mereu proaspătă, din străfundul de inventivitate și de creativitate al poporului inepuizabil, a Nouului, adică a vieții celei fără de moarte, mereu proiectîndu-se, victorioasă, în fața ei însăși. Aceasta e mișcarea în care trebuie cu toții să ne integrăm, ca s-o ducem mai departe. Aceasta e situația de la care ne e dat, nouă editorilor, spre fericirea noastră, să putem pleca : o situație social-istorică netă, de la care înapoi întoarcere nu poate exista, pentru că progresul veritabil refuză întoarcerile, și în care domenile culturii, nu numai că au fost rînduite pe toată suprafața acestei realități, dar au fost literalmente **umplute** pînă în cele mai mici compartimente.

Și noi, lucrătorii Editurii Minerva ne-am înscris în program, așa cum era și de așteptat, marile probleme ale epocii.

Editura noastră, la fel ca și toate celelalte instituții de cultură din țara noastră, își desfășoară activitatea pe un fundament solid. Toate valorile autentice ale culturii românești din trecut, mai mari și mai mici, dar care și-au îndeplinit la vremea lor, în condițiile istorice date și cu limitările felurite impuse de acele condiții, rolul lor acestora, odată puse în mișcare, liberă cale spre apariții rapide (și uneori neașteptate).

Trebuie să recunoaștem că acest sublim — da, sublim — proces de editare a cărții e deosebit de complicat și de greu. Dar toate greutățile merită să fie înfruntate, dacă ne gîndim că la capătul drumului se află acea hrană spirituală pentru sute, mii și milioane de oameni: cartea. Cartea pe care, citind-o, cititorul își poate îndrepta propria statură, în sensul major al dragostei de patrie, de umanitate, al urii împotriva a tot ce poate schilodi făptura umană. Cartea, care singură hotărăște, în ultimă instanță (făcînd să coincidă, în cazurile cele mai numeroase, criteriul valorii cu acel al cantității), la care din numerele citate mai sus i se epuizează puterea iradiantă. Cartea în jurul căreia editorul trebuie să știe, o dată ceea sezisat valoarea proprie, să facă popularizarea cuvenită, prin mijloacele propagandistice care-i stau la îndemînă, pentru a o impune pe măsura valorii ei.

Circuitul cărții e lung și complicat. El merge de la ideea care se înfiripă în mintea și în inima scriitorului, căpătînd contur și concretețe pe imaculata (și, uneori, poate prea răbdătoarea) hîrtie albă, pînă la editorul — la editorul obiectiv și pasionat, disponibil și exigent ; dacă se poate el însuși creator, — care, cu inimă fierbinte desigur, dar și cu competență, să îmbrățișeze cartea, a oricărui ar fi ea, și să-i ușureze calea spre tipograf. Acesta, la rîndul lui, se cere să fie și el îndrăgostit de munca lui, pentru ca în mîna librarului cartea să ajungă nespus de frumoasă, precum copiii zămisliți din dragoste. Iată cîte bunăvoinți, cîte priceperi și cîte entuziasme trebuie să fie întrunite pentru ca o carte să ajungă la cititor, să i se impună și să și-l supună.

Drum larg i s-a deschis, în acest din urmă sfert de secol, cărții românești. Pentru ca acest drum, croit pe dimensiuni fără precedent, să poată fi parcurs în condiții optime, nouă, editorilor, ne revine sarcina de a veghea asupră-i. Cu inimile și cu mințile noastre. Ca să fim siguri că acea carte va fi promovată, care va ști să exalte sentimentul dragostei de patrie și de umanitate, sentimentul divin al construirii unei lumi noi. Gîndului editorial al unui Eliade-Rădulescu, măreț și abstract, care nu s-a putut întrupa cu adevărat la vremea lui, căci nu-i sosise încă ceasul istoric, noi, editorii de azi, trebuie să-i dăm un corp desăvîrșit, acuma cînd toate condițiile istorice și material-spirituale sînt întrunite, după mai bine de un secol de dezvoltare a României moderne, și cînd există această impresionantă acumulare de valori spirituale pe care o reprezintă azi cultura românească în toate compartimentele ei. Cu nimic nu trebuie, deci, să rămînem mai prejos, în ce privește înălțimea ideilor care ne însuflețesc și intensitatea entuziasmului nostru luminător, decît marii noștri înaintași, făuritori ai patruzecisioptului românesc și promotori ai unei coerente concepții de progres social-cultural, Bălcescu, Negri, Kogălniceanu, Bariț, Alecsandri...

Cu atît mai mult, cu cît istoria, adusă la nivelul ei propriu și integrată albiei ei firești prin lupta întregului popor — condus fără greș printre piedici și împrejurări adverse de rîvna clarvăzătoare și entuziastă a Partidului Comunist Român — a rezolvat, pentru noi, probleme cu care înaintașii noștri au avut amarnic de luptat, începînd cu inerția vechii stări de lucruri, atît pe plan social-istoric și economic, cît și, evident, pe planul mentalității.

Două lumi s-au înfruntat fără de iertare de-a lungul acestui din urmă veac, lumea veche în stare muribundă, dar cu impresionanta forță de șoc a inerției, și lumea nouă, căreia desigur viitorul îi era asigurat, dar care, sub raportul eficienței istorice concrete, în viața de fiecare zi, a rămas adesea firavă, la începuturi. În sfîrșit, acum un sfert de secol, afirmarea tuturor energiilor populare s-a realizat ocupînd scena vieții și manifestîndu-și resursele în toată splendida lor bogăție. Spectacolul, ai cărui actori noi înșine sîntem, cu toții, împreună cu întreg poporul, este impresionant. Dar resursa lui nu este inerția, repetarea stereotipă a ceea ce a fost (fie și în clipa precedentă, nu ieri-alaltăieri), ci inițiativa, țișnirea mereu proaspătă, din străfundul de inventivitate și de creativitate al poporului inepuizabil, a Nouului, adică a vieții celei fără de moarte, mereu proiectîndu-se, victorioasă, în fața ei însăși. Aceasta e mișcarea în care trebuie cu toții să ne integrăm, ca s-o ducem mai departe. Aceasta e situația de la care ne e dat, nouă editorilor, spre fericirea noastră, să putem pleca : o situație social-istorică netă, de la care înapoi întoarcere nu poate exista, pentru că progresul veritabil refuză întoarcerile, și în care domenile culturii, nu numai că au fost rînduite pe toată suprafața acestei realități, dar au fost literalmente **umplute** pînă în cele mai mici compartimente.

Și noi, lucrătorii Editurii Minerva ne-am înscris în program, așa cum era și de așteptat, marile probleme ale epocii.

Editura noastră, la fel ca și toate celelalte instituții de cultură din țara noastră, își desfășoară activitatea pe un fundament solid. Toate valorile autentice ale culturii românești din trecut, mai mari și mai mici, dar care și-au îndeplinit la vremea lor, în condițiile istorice date și cu limitările felurite impuse de acele condiții, rolul lor de progres în cultură, se cer înglobate, și pot fi, și trebuie să fie înglobate în mersul nostru înainte, pentru a-i conferi acestuia fundalul și temeiul istoric, consistența și densitatea istorică, continuitatea, vechimea și titlurile de noblețe fără de care Nouă însuși își pierde contrastul, relieful și forța lui de șoc — propulsiv în istoria cea vie, în istoria care **se face** și care, luîndu-ne în valul ei, ne proiectează spre mîine, spre acel viitor strălucind în depărtare ca soarele dătător de viață, ce inundă pămîntul la fiecare nou răsărit. Iar în raport cu valorile, amintite adineauri, ale trecutului, care trebuie, în mod științific, cu simț istoric, așezate fiecare la locul ei adevărat, Nouă pe care îl aduce prezentul trebuie într-adevăr să izbucnească, la rîndul lui, din însăși inima acestui prezent, să exprime liniile de forță, orientate spre viitor, ale acestui prezent însuși, să fie însuși glasul, nealterat de prea vechi (ba chiar învechite) reminiscențe, — căci numai astfel el va fi cu adevărat nou și-și va cîștiga acea ființă proprie care îi va îngădui, prin contrast, să încununeze și, la rîndu-i, să justifice cu adevărat valorile neîmplinite ale trecutului prin însuși faptul că le **prelungește** și nu le **repetă** traiectoria.

Editura Minerva își consacră eforturile unei nobile misiuni : de a propulsa noul, prin colecții (cum sînt „Luceafărul" sau „Forras") rezervate acelora care încă de pe acum reprezintă viitorul nostru în literatură ; și de a valorifica în același timp patrimoniul, prin colecții și ediții de prestigiu (cum sînt colecția „Scriitori Români", marile ediții de referință, seriile de „Opere" ale scriitorilor secolului al XX-lea, sau populara „Biblioteca pentru toți"), punînd, mai întîi la dispoziția imensei mase a cititorilor acele valori „de vîrf" de care omul zilei de azi nu se mai poate dispensa în procesul dezvoltării sale omenești și asigurînd concomitent elaborarea acelor ediții științifice larg cuprinzătoare, strict indispensabile unui numeros public de specialitate (căruia i se adaugă numărul din ce în ce mai mare al „amatorilor", în sensul cel mai bun al cuvîntului : de iubitori ai culturii și literaturii, respirînd și trăind în cultură ca în propriul lor element). Eforturile acestea ale Editurii Minerva, desfășurîndu-se întru cuprinderea întregului timp istoric al poporului nostru și ferm orientate spre viitorul apropiat și mai îndepărtat, prind în raza lor, nu numai valorile create în limba română, ci și lucrările scrise în limbile naționalităților conlocuitoare. Am amintit mai sus, alături de colecția „Luceafărul", și colecția de limbă maghiară „Forras" („Izvorul"), în care sînt publicate primele scrieri ale tinerilor autori maghiari din țara noastră. Dar, desigur, nu numai în acest compartiment, al solicitudinii pentru literatura „în mers", există această egală distribuire de interes pentru literatura și cultura naționalităților cu care locuim împreună pe pămîntul aceleiași patrii, ci și în absolut toate celelalte compartimente în care activitatea noastră editorială se desfășoară și pe aria culturală de limbă română : și în acela al literaturii de azi, și în al celei de ieri, și al începuturilor, și al folclorului, și al traducerilor reciproce. Și, evident, nu numai la literatura de limbă maghiară, ci tot așa la cea de limbă germană (și, într-o măsură proporțională cu amploarea lor reală, la cele de limbă sîrbă, ucraineană sau idiș) se extinde în mod firesc solicitudinea de care aminteam. Lucrul acesta, fără precedent în practicile editoriale ale trecutului, reprezintă o manifestare concretă a democrației noastre socialiste și a caracterului larg cuprinzător al patriotismului de care întregul nostru popor e animat.

(va urma)

EU TU EL

PAGINA ELEVULUI

DESPRE IDEALURI, DESPRE LIPSA DE IDEAL

REPORTAJ
ANCHETĂ

Desen de VIOLETA PETCU
Liceul nr. 15 București

„Ce-ți dorești mai mult și mai mult pe lume? O întrebare puțin copilărească, nu? Și totuși ni s-a părut că nu e deloc nepotrivită: întîi, pentru că e simplă și fără ifose și parcă te îndeamnă să răspunzi sincer. Și apoi, pentru că răspunsurile la o asemenea întrebare angajează. Între dorințele noastre cele mai fierbinți și idealurile fiecăruia dintre noi există o legătură evidentă. Și ce poate fi mai important pentru noi — oameni în formare, simțind nu numai responsabilitatea eforturilor noastre de elevi ci și pe aceea a cetățenilor de mîine — decît idealul nostru personal!

Am pus această întrebare unora dintre colegii noștri de la mai multe școli bucureștene: liceul „Dimitrie Cantemir", liceul nr. 24, liceul cu limba de predare germană, liceul „Dr. Petru Groza", liceul „Matei Basarab", liceul „I. L. Caragiale", liceul „Gh. Șincai". Am primit multe răspunsuri, unele chiar interesante, altele banale, care ne-au dat posibilitatea să ne formăm o părere despre ceea ce înseamnă idealul în concepția celei mai „largi" generații de licee.

VREM!

Vrem să ne bucurăm la toate cercurile din școală, vrem să ajutăm pionii și să ne simțim responsabili la orașele, vrem să avem un cineclub și să montăm piese de teatru, vrem să eșcipăm Olimpiadele de matematică și să avem manuale zece. Vrem — mai ales — să fim luați în serios. Vrem cu toții să ne afirmăm. Dar avem oare, în afară de dorința de afirmare, și lucruri pe care vrem cu orice preț să le afirmăm? Ceea ce dorim noi să spunem merită într-adevăr să fie luat în serios? De fapt, ce vrem noi mai mult și mai mult?

CEI „MICI" ȘI CEI „MARI"

La această întrebare, cei din clasa a VIII-a răspund că vor să reușească la examenul de admitere și să devină uteciști. „Doresc să fac utecistă și să dau examenul de admitere" (Doina Gorobeț). „Mi doresc tuturor de toate să devin utecist și să dau examenul". (Ștefan Mihai Bujor).

Cei din clasa a XI-a vor să le îmbunătățească și să intre la facultate. „Deocamdată este ai pentru mine reușit decît să-mi aduc la maște un ajutorat de trecut, mentalități și gînduri. Bucureștenii! Urăsc!!! Bucureștenii... Da, cel mai mult vreau să-l trec (V. Liana).

Sigur, să devenim uteciști, să ne luăm și examenele! Dar examenele nu pot fi scopuri în sine, ele sînt doar mijloace prin care ne putem îndeplini niște dorințe esențiale de viitor. Ne-am înșela pe noi înșine dacă am confunda unul din scopurile imediate ale activității noastre cu idealul, cu marele și unicul ideal la care fiecare din noi ar trebui să aspire. Nu avem oare o dorință mai mare, mai arzătoare, decît să ne vedem numele pe lista celor reușiți la un examen?

DORINȚA CEA MARE

Avem o năzuință căreia să-i sacrificăm totul? Sîntem convinși de faptul că trebuie să dorim ceva mult de tot? Alexandra Dumitrescu și Victor L. răspund: da! „Dorința mea cea mai fierbinte este să pot lupta pentru triumful unei cauze care să slujească umanitatea secolului XX. M-aș bucura să fiu printre pionierii unei noi idei și — împreună cu alți camarazi — să biruim greutățile și să învingem. Vreau să lupt, dar să știu că lupt pentru ceva nou și progresist." (Alexandra Dumitrescu). „Cel mai mult și mai mult aș dori să muncesc mai tîrziu pentru tineret. Să-l înțeleg și să-l ajut. Mă gîndesc la un post de radio și televiziune, la publicații originale doar pentru tineri. Vreau să fac totul, ca să-mi pot atinge scopul" (Victor L.).

Dar celor mai mulți le e teamă să se hotărască. Incertitudinea, să recunoaștem, este o mică baie în care te scalzi și din care aproape nimeni nu te poate obliga să ieși. Abundă răspunsuri ca: „tot ce se poate face" (L.P.), „nu m-am gîndit încă" (L.V.), „nu știu, dar aș vrea să am multe satisfacții materiale și morale" (E.D.). Cam vag, nu?

NE PASĂ!

Nu, orice s-ar spune, aceasta nu e o anchetă obișnuită. Nu e o anchetă obișnuită, pentru că mulți dintre cei întrebați n-au vrut să răspundă, justificîndu-se (sau nu): „Pe cine poate să intereseze ce doresc eu?" (N.N.). „Mi se pare că cineva mă întreabă ce doresc. Nu aud, (N.I.). „Ce vă pasă?" (I.C.).

„Uite că ne pasă. Ba chiar foarte mult!" — am vrea să le răspundem celor trei. Nu, nu sîntem indiferenți față de problemele colegilor noștri. Vrem să fim prieteni buni, sinceri, care fac din problemele altora propriile lor probleme. „Cel mai mult — spune I.V. — aș vrea să mă fac înțeles de către cel puțin un om, cît sînt tînăr. Și aș mai vrea să înțeleg cel puțin un om." Așa gîndim și noi.

LUMINILE IDEALURILOR NOASTRE

E greu numai în aparență să găsești interferențe între lumile al căror singur punct de reper este visul. Vi se pare ciudat să călătoriți cu racheta sau cu o farfurie zburătoare? Roșca Mircea este hotărît chiar să-și construiască o rachetă, pentru a-și realiza visul.

Lumi, lumi, visăm lumi, în care lumea e mai cu picioarele pe pămînt sau mai cu capul în nori, lumi în care toți cîntă (ca aceea a Violetei Filip) sau lumi în care toți cunosc cel puțin cîte patru limbi (Ada Toma), lumi în care toate problemele litigioase între state vor fi rezolvate (Brigitte Henning, Brindău Elena, Roșca Mihai, Sefik Byrke, Irina Faur), lumi în care să nu mai existe boli care amenință viața oamenilor. Și cum ar putea aceste boli să reziste hotărîrii colegilor noștri? „Mai mult și mai mult, doresc să vindec cancerul și alte boli mizerabile care-i chinuiesc pe oameni. Vi se pare îndrăzneț? Cineva trebuie s-o facă într-o zi" (M.T). „Îmi doresc să devin un bun medic. Poate seamănă cu o frază din cărțile lui Wells, dar vreau să scot viața omului de sub umbra amenințătoare a cancerului (Birzeanu Georgeta). Lumi, lumi fericite, pe care le întrezărim, pe care învățăm să le edificăm. Cu forța cunoștințelor noastre, cu forța imensă a visului...

ILEANA MURGESCU

Ce ne dorim

„Nu-mi doresc nici un loc în Naționala de fotbal, nici o grandioasă carieră de star de cinema. Aș vrea însă o mulțime de lucruri pentru ceilalți. Vreau pentru ei putere de discernămînt, dragoste pentru frumos, cinste. Mai vreau nesfîrșit, simț al umorului și veselie. O, dacă dorința mea s-ar împlini!" (Mircea Stoicescu).

„Mi-e greu să spun ce doresc mai mult și mai mult și asta pentru că, în general, caut să-mi conjug dorințele cu ale altora. Asta, ca să pot spera să se realizeze. Așa încît ceea ce-mi doresc devine, într-un fel, ceea ce ne dorim. După toate acestea, a spune vreau să devin doctor, inginer agronom sau cosmonaut, este cam același lucru. Ceea ce vreau este să fiu folositor celorlalți", (Claudiu Gheorghe).

„Vreau să nu pierd nici o clipă din scurgerea timpului și vreau să nu-mi pot reproșa niciodată că mi-am trădat visele, vreau să respir întotdeauna aerul țării mele, pentru care cea mai de seamă avuție e slobozenia ei cea veche, vreau să cunosc toată lumea și toți oamenii, ca să le amintesc că dreptatea, frumosul și candoarea supraviețuiesc chiar și clipelor celor mai grele". (Adriana Stoichițoiu).

„ORACOLUL nostru"

În cadrul liceului „Decebal" din Deva a luat ființă un cenaclu de creație literară și plastică. Reunind tineri cu înclinații și preocupări artistice, cenaclul „Ecouri" își propune editarea unei gazete bilunare conținînd cele mai interesante lucrări prezentate și discutate în cadrul ședințelor săptămînale. Cele mai apreciate materiale vor fi selectate în vederea alcătuirii nollor numere ale revistei liceului.

Organizînd și acțiuni de masă, cenaclul va contribui la dezvoltarea unui climat de interes pentru artă, la formarea gustului artistic și a personalității elevilor.

Redeschiderea cenaclului literar de la liceul „Iulia Hașdeu" din București a fost marcată în acest an de un eveniment deosebit. În aceeași zi a apărut primul număr al revistei literare a liceului. Intitulată semnificativ „Pasiuni", revista intenționează să facă cunoscute cele mai valoroase lucrări ale elevilor pasionați de literatură și artă. Venind să încununeze o îndelungată și rodnică activitate a cenaclului școlar, revista a fost primită cu un viu interes de către elevii și cadrele didactice ale liceului.

VEȘTI VEȘTI

Săptămîna aceasta puteți participa pentru cîteva zeci de minute la cea de a XIX ediție a jocurilor olimpice. Cum? Vizitînd expoziția „Olimpic — Mexic 1968" deschisă la liceul „N. Bălcescu" din Capitală. Expoziția a fost pregătită de membrii cercului olimpic al liceului în colaborare cu comitetul olimpic român și personalități competente din străinătate. Remarcăm dintre exponatele de valoare: prima medalie obținută de un sportiv român la Olimpiadă (atribuită călărețului Henri Rang, la Berlin în 1936) diploma de campioană olimpică și medalia de aur ale Iolandei Balaș (la Roma, în 1960). Aflăm de la tovarășul profesor Tudose C., inițiatorul acestei acțiuni, că expoziția este însoțită de un ciclu întreg de activități: simpozioane cu participarea unor foști campioni, un concurs cu tema „Jocurile olimpice moderne", o gală de filme sportive.

Organizatorii expoziției invită pe toți elevii bucureșteni s-o viziteze.

MIRCEA SCHIOPOAIE
GABRIEL GEORGESCU

1. Părerea mea este că se prag e greșită propriu-zisă nu există. Valorile vieții te învățămînt, te folosesc cu grijă sau brutalitate după cum ți ai fost sau nu pregătit să le înfrunți. Primul val puternic care m-a lovit și văd că de fapt copilăria a rămas în urmă, a fost primul an de liceu. Pînă de pretenții și privațiuni, liceul mi-e arătat că, dacă vreau să exist, trebuie să-mi schimb modul de viață. Dacă atunci o muncă ușoară și superficială îmi era îndeajuns, la mai mult îmi aducea și anumite bucurii, din momentul în care am intrat pe porțile liceului am fost schimbat complet. Retineți, vă rog, ca să fac față trebuia să muncesc energic, perseverent, pentru că nu mai eram tratat ca niște copii, care așteaptă cu sufletul la gură sunetul clopoțelului, ci ca viitori intelectuali, ca oameni conștienți de faptele noastre. Pentru mine catalizatorul care a grăbit transformarea mea au fost notele de 3 și 4 de la începutul anului.

2. Sîntem în perioada cînd credem în himera dragostei pure, a iubirii ideale, de aceea neprihănirea sufletului, a onoarei, ne ține mereu în gardă. Că sînt unii care detestă „monotonia vieții cotidiene" și se refugiază în visări, că mai există indivizi cărora viitorul nu le spune nimic și de aceea principala și unica lor ocupație este aceea de a privi blazat lumea din jur, că anumiți tineri nu sînt decît simpli manechini ai dorințelor arzătoare ale părinților (anume aceea de-a reuși la universitate) fără a fi conștienți de personalitatea lor, că sînt încă fel de fel de derbedei sau oameni de nimic, totuși acestia nu formează marea majoritate, nu acestea sînt trăsăturile dominante ale tineretului nostru. În condițiile sociale actuale, toți tinerii au posibilități multiple să-și formeze personalitatea, să-și formeze o conștiință înaintată, de viitor comunist.

3. Întrebarea este nu numai foarte dificilă dar necesită și o mare profunzime în înțelegere. Aș zice că fetele nu au alte drepturi și alte datorii decît băieții.

4. Știți, și întrebarea aceasta este foarte dificilă pentru mine. Ce m-a bucurat mai mult? Intoarcerea mamei din străinătate unde a stat două luni, timp în care i-am simțit din plin lipsa sau ziua în care cu o emoție strangulantă m-am citit pe lista elevilor reușiți la liceu? Cele două bucurii după părerea mea au fost imense, dar sînt totuși deosebite în esență, așa că prefer să le plasez pe aceeași treaptă a importanței.

5. Pentru a spune care a fost cea mai mare mihnire, trebuie să trec printr-un punct inert, cauzat poate de sentimentul pudicității sufletești. În vara aceasta m-am angajat la Combinatul siderurgic ca să cîștig bani pentru a-mi face un costum de haine. Nefericirea (și poate fericirea) a fost că în a 11-a zi de muncă m-am îmbolnăvit de pălmiți și am fost internat în spitalul cel mai frumos din localitate. Aici am cunoscut o fată, o fată cu ochi albastri și adînci, adînci... M-am îndrăgostit de ea. Cînd am fost anunțat că voi părăsi spitalul a doua zi am avut o zi îngrozitor de grea. Sentimentul de exasperare, de deznădejde, durerea cea mai crudă, toate amestecate cu dorința de a o vedea mereu lîngă mine, m-au chinuit îngrozitor ceasuri la rînd. A fost piatra de încercare ce mi-a verificat sentimentele. Da, iubesc! Întîmplarea a făcut însă să ieșim în aceeași zi din spital.

6. Întîmplarea mi-a pus în vorba, dar știu că respectivul s-a sculat brusc în picioare trîntind scaunul pe spate, strigînd. „Da, nu vreau, e bine!?"

„Dacă v-aș spune că în vacanță purtam barbă, ați rîde"

față fel de fel de situații mai mult sau mai puțin potrivite ale colegilor de școală. N-aș putea spune că reacțiile mele au fost întotdeauna cele mai bine venite. Un exemplu tipic îl constituie pentru mine ieșirea brutală și inadecvată a unui coleg de clasă în fata dirigintei. Nici nu mai știu despre ce era

Și cum eu stăteam aproape de locul lui (vă rog să mă iertați) l-am apostrofat fără cele mai mici menajamente somindu-l să stea jos. Aș fi dat un regat să-i pot da cîțiva pumni, așa eram de furios de izbucnirea lui.

7. Întrebarea e foarte bine pusă și, categoric, răspunsul presupune cunoașterea datoriilor. Îndatoririle de elev le găsești în carnetul de note, dar cele de tînăr, unde le găsim? Le învățăm, în viață, rînd pe rînd.

Atunci cînd am văzut că fără o muncă asiduă și energică nu pot face față liceului, m-am gîndit pentru prima dată la datoria de a munci mult și cu folos. Am început să-i stimez tot mai mult pe oamenii care dovedeau o bună pregătire, care stimau la rîndul lor munca.

8. O influență pe calea filmului, cărților poate fi uneori colosal de mare. Și mie mi s-a întîmplat în timpul serialului „Sfîntul" să încerc să-l imit pe erou. Ajungeam să-i copiez gesturile, să vorbesc ca Sfîntul. Mi-am dat seama de lucrul acesta la școală într-o pauză. Totuși constatarea nu mi-a displăcut deloc, din contră, am acceptat-o și chiar accentuat-o.

De asemenea și acum mai trăiesc încă sud dominația lui Manco, din filmul „Pentru cîțiva dolari în plus". Salvarea a fost că societatea noastră nu se aseamănă nici pe departe cu cea din film, astfel că am devenit un Manco modern, adaptat. Am învățat să mă bat (de ce n-aș recunoaște-o) după manuale de judo, și am luat drastica hotărîre să nu mă las niciodată insultat în public. Dar am devenit și foarte reținut și prudent. Nu înjur niciodată în serios sau în glumă, nici chiar pe prietenii foarte apropiați. Vorbesc asemănător lui Manco, scurt și concis, în problemele mari și serioase (Dacă v-aș mai spune că în vacanță chiar purtam „barbă", ați rîde).

BOCȘA IOAN
(Liceul nr. 1 — Hunedoara)

La 16 ani

Întrebările concursului

1. Considerînd vîrsta de 16 ani ca un prag care desparte copilăria de tinerețe, cînd și în ce împrejurări ai simțit că treci acest prag?

2. Care socotești că sînt calitățile principale ale unui tînar de vîrsta ta?

3. După părerea ta, fetele au alte drepturi și alte datorii decît băieții?

4. Care a fost cea mai mare bucurie pe care ai avut-o pînă azi?

5. Dar cea mai mare mîhnire?

6. Dacă întîlnești un coleg într-o situație nepotrivită pentru un elev, ce atitudine iei?

7. Te-ai gîndit vreodată la datoriile tale?

8. Cu ce personaj (din istorie, sau din domeniul literaturii, al teatrului, al cinematografului) ai vrea să semeni (și de ce)?

Concurs Nou Oracolul nostru Nr. 2

„SĂGETĂTORUL" ÎNTR-O ZODIE NOUĂ

Cenaclul „Săgetătorul" și-a reluat activitatea luni 14 octombrie, într-o senină și poetică seară de toamnă, la sediul său de la Casa elevului.

Credeam că voi găsi acolo o atmosferă boemă sau cel puțin neobișnuită. De aceea ținuta sobră, atmosfera din sala spațioasă și modernă m-au făcut să cred la început că am greșit ușa. Prima ședință a avut, inevitabil, un caracter festiv. Cei mai talentați și conștiincioși membri au primit cu emoție și satisfacție ecusoane cu simbolul romantic și original al săgetătorului.

Virginia Stoica a citit din versurile sale. Au urmat discuții, foarte aprinse și adesea contradictorii, dar nu lipsite de o anume solemnitate. Cel mai interesant punct al ședinței a fost, oricît ar părea de ciudat, anunțarea planului de muncă (dacă nu cumva „plan de muncă" nu sună prea prozaic cînd e vorba de niște artiști, fie ei încă pe băncile școlii).

Iată noutățile: începînd de anul acesta vor funcționa în cadrul cenaclului două secții separate cu colective de conducere diferite (secția de poezie și cea de proză-dramaturgie).

Pentru că la vară actualii elevi din clasa a XII-a vor părăsi băncile și uniformele, și deci și cenaclul elevilor, se va acorda o atenție deosebită celor mai tineri liceeni, elevilor din clasa a IX-a. În special lor, dar și altor talente le este dedicat colțul debutantului din revista „Preludii".

Proiectele sînt multe și frumoase. Înainte de prima zăpadă a lui decembrie va apărea culegerea „Săgetătorul" care de această dată va cuprinde și proză. Două concursuri literare (unul închinat zilei de 30 Decembrie iar celălalt lucrărilor dedicate problematicii tineretului) anunță o avalanșă de creații și de noi talente. „Săgetătorul" a promis solemn că va sprijini activitatea cenaclurilor din școli (cei drept, nu ne-a spus cum) și că va stabili relații fructuoase cu cenaclurile „poeților maturi" din Capitală și din țară.

La orizont, o nouă idee care entuziasmează întotdeauna: deschiderea unei cafenele literare pentru elevi.

În vacanța de iarnă membrii cenaclului vor primi vizita ieșenilor ca răspuns la vizita făcută de „Săgetători" în anul școlar trecut. Împreună cu ei vor petrece cîteva zile în Capitală și apoi își vor lua cu ei lirele și vor pleca la Timișoara, invitați de colegii lor bănățeni.

În primăvara anului viitor Bucureștiul va reuni tineri poeți din Cluj, Timișoara, și Iași, iar în luna iunie membrii cenaclului elevilor din Capitală vor poposi la poalele Feleacului. S-a vorbit despre multe excursii de documentare personală. Mai sînt și alte proiecte: sprijinirea „studioului elevului", intensificarea colaborării cu Radioteleviziunea, festivaluri de poezie pe Capitală la care vor fi invitați membrii cenaclurilor din școli și care vor fi urmate de reuniuni cu participarea valoroasă a „Cometelor". (aviz amatorilor!).

RODICA DUMITRESCU

SURÎS

Desene de VLADIMIR ANGHELUȚĂ
Liceul de arte plastice — București

COLECTIVUL DE REDACTORI ELEVI

IOANA BERCEANU (București), DOINA BERCHINA (Constanța), IOLANDA BULENCEA, RODICA DUMITRESCU (București), LUCIAN ENESCU (Ploiești), GABRIEL GEORGESCU, ALEXANDRU MATEESCU, TIBERIU MIHAIL, ANDREI MOLDOVEANU, ILEANA MURGESCU, DAN NASTASE, IRINA NEICU, GABRIELA NICOLAU, (București), MIHAIL DAN OPREA (Brașov), DOLORES OPRIȘAN (Constanța), IOANA PAUNICA (București), VERONICA STEFANIA PÎNTEA (Zimnicea), ANDREI POP (Teiuș), DORIN RACHMUTH, LIDA RĂUTU, VIRGINIA STOICA, ADRIANA STOICHITOIU, MIRCEA STOICESCU, DOINA URICARU (București). Prezentarea grafică: VIOREL ALEXA, IURA BĂLĂNESCU, MAIA DAMADIAN.

ACCENT JURIDIC

DIAGNOSTIC PRECIS

Recent cetățenii orașului Ploiești au primit cu satisfacție hotărîrea de condamnare dată unor indivizi care și-au însușit venituri ilicit.

Eroii procesului · medicii Mihai Constantin din București, strada Frumoasă nr. 34 și Alexandru Alexandrescu din Ploiești, str. Gheorghe Doja nr. 68. Amindoi, aproape 10 ani au eliberat contra cost acte medicale fictive, prin care în mod imaginar certificau celor interesați existența unor maladii sau afecțiuni ce îi făceau inapți satisfacerii serviciului militar. Clientela era recrutată de numiții Sandu Grigore și Constantin Marin din comuna Sirna, județul Prahova care, au încasat și ei sume considerabile sub pretextul cumpărării bunăvoinței unor funcționari ai Comisariatului militar.

Descoperite cu destulă întîrziere (!), faptele au fost analizate de instanță cu o meticulozitate doctorească. La capătul dezbaterilor diagnosticul celor patru a fost precizat: luare de mită și trafic de influență. Dat fiind starea gravă a pacienților (a se citi inculpaților), li s-a prescris cu promptitudine și un tratament adecvat.

MEDITAȚIE (DE 10 ANI) PENTRU GĂSIREA NOROCULUI

Alexandru Mâthe era diriginte al Oficiului poștal din comuna Gilău, județul Cluj. Nu avea omul decît o singură dorință să cîștige și el odată la pronosport sau loto. Încrezător în norocul său, a jucat cu perseverență ani de-a rîndul. Ghinion însă! Lozul cel mare întîrzia să lasă. S-a hotărît atunci să forțeze poarta norocului. A început să joace sume din ce în ce mai mari. Și cum salariul i se părea insuficient s-a gîndit să joace banii cetățenilor, obținuți prin falsificarea mandatelor. Dar, din nou ghinion! În urma unei reclamații, controlul efectuat îi găsește o lipsă în gestiune de 52 240 lei. I s-a dat 10 ani. Timp suficient să reflecteze în liniște asupra norocului.

„RECORD" OMOLOGAT LA TIMP

Pornită în căutarea unui tehnician constructor, conducerea cooperativei „Deservirea" din Turda s-a oprit cu alegerea asupra lui Iosif Kötö. Nu conta că respectabilul om avea la activ 12 condamnări pentru diferite fapte penale, că era recidivist și abia ieșit din închisoare. Principalul era să meargă treaba, au considerat dinșii. Și a mers... Într-un interval scurt, tehnicianul, pe mîna căruia au fost date cu o ușurință condamnabilă valorile cooperativei, a făcut dovada de bun organizator în tehnica... afacerilor ilicite.

Dacă serviciul personal al cooperativei „Deservirea" n-a observat (sau n-a făcut cercetările necesare) cele 12 condamnări anterioare ale lui Iosif Kötö, instanța judecătorească a omologat la timp recordul: 9 ani închisoare corecțională.

Rubrică realizată de MIRCEA NICOLAE cu sprijinul corespondenților

cotidian ABC cotidian

Dirijorul D. POP ne vorbește despre:

„CAMERATA"

Turneele orchestrei studențești

L-am rugat pe prof. Dumitru Pop, dirijorul orchestrei „Camerata" a Conservatorului „Ciprian Porumbescu", să ne spună cîteva cuvinte în legătură cu turneul tinerei formații la Festivalul de la Bayreuth și cu privire la proiectele ei viitoare:

— Formațiile alături de care am cîntat — ne-a spus prof. D. Pop — ca să mă refer la configurația Festivalului sînt: corul „Madrigal" din Brno, orchestra de cameră din Katowice, ansamblul englezesc.

După părerea președintelui Festivalului, Herbert Bartl, formația „Camerata" s-a impus ca una dintre cele mai bune orchestre care au evoluat de la înființarea acestui Festival internațional artistic al tineretului. În cele 5 concerte susținute am interpretat lucrări de Haendel, Bach, Mozart, Ion Dumitrescu, Paul Constantinescu, St. Niculescu.

Cronicile tuturor ziarelor au fost pline de judecăți de valoare excepțională pentru fiecare dintre piesele românești integrate în programe.

Aș vrea să mai menționez faptul că cei 17 membri ai „Cameratei" au fost repartizați drept concert-maeștri în toate compartimentele orchestrei internaționale condusă în cadrul Festivalului de eminentul muzician Pierre Boulez.

Dirijorul a fost foarte mulțumit de aportul membrilor orchestrei „Camerata" considerîndu-l ca fiind cel mai substanțial.

Putem spune fără exagerare că studenții noștri s-au numărat printre cei mai bine pregătiți instrumeniști care au luat parte la Festival.

Exigențele pe care le-am avut față de ei în timpul pregătirilor au dat din plin roade.

Întorși de la acest prim turneu avem bucuria să fim invitați pentru un turneu în R.F. a Germaniei. În aprilie vom participa și la Festivalul de la Nancy.

În următoarele luni vom întreprinde, de asemenea, turnee în R. D. Germană și Polonia. Am fost, de asemenea, reinvitați la Bayreuth în 1969 urmînd ca după Festival să întreprindem un turneu de concerte în cîteva țări europene.

Avem intenția să introducem în repertoriul nostru pentru aceste viitoare turnee în special piese românești. La ora actuală scriu lucrări special dedicate formației noastre compozitorii: S. Toduță, Anatol Vieru, Cornel Țăranu, Al. Pașcanu ș.a.

C. RUSU

Spațiul de parcare este o problemă pentru toate orașele aglomerate. Excepție nu fac nici „vehicolele" care nu se măsoară în cai putere. De pildă, stăpînul acestei cămile a trebuit să plătească taxa de parcare la automatul de pe o stradă din orașul Köln din R. F. a Germaniei.

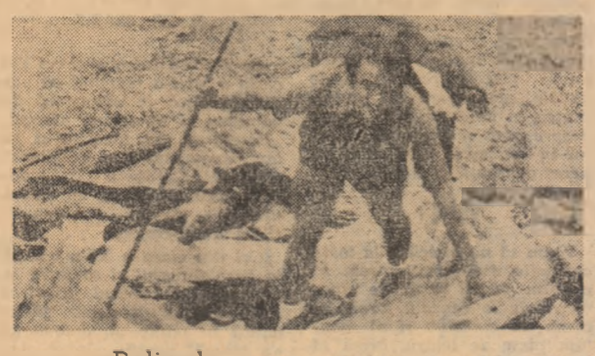

Pelicula foto-amatorilor

GHEORGHE DRĂGUȚESCU „Drum de munte"

Varietăți pe GLOB

Ouă de elefant

Iată că a fost cîndva adevărat. În Madagascar, un membru al National Geography Society, a găsit niște ouă care au fost depuse de cea mai mare pasăre cunoscută vreodată, dar care a dispărut de multe secole. Dr. Melvin P. Payne, președintele societății, a examinat unul din aceste ouă fosile. Acest ou uriaș a fost ouat de o pasăre elefant (Aepyornis maximus). Probabil că aceasta este pasărea care a inspirat povestea aventurilor lui Simbad Marinarul cu pasărea-stîncă. Ea avea aproape 3 metri înălțime și cîntărea o jumătate de tonă. Firește că nu putea să zboare. Din aceste păsări nu s-a găsit altceva decît osemintele.

Schimb de amabilități

Pe o stradă a New York-ului un automobilist își lasă mașina într-un loc în care staționarea era interzisă, însoțită de următorul bilet: „Am făcut de zece ori înconjurul cartierului și pentru că nu am găsit nici un loc de staționat și pentru că în același timp am o întîlnire care nu suferă amînare, mi-am permis să las automobilul aici. Vă rog să mă scuzați". La întoarcere bilețelul său era însoțit de un răspuns dat de un agent de circulație: „Vă înțeleg, dar la rîndul dv. trebuie să mă înțelegeți: nu pot să nu vă amendez. Vă rog să mă scuzați".

Ipoteze

Schizofrenia își are originea într-o dezordine fizică? Mai mulți psihiatrii au început să creadă acest lucru, și în special doctorul Jacques S. Gotlieb, Directorul clinicii Lafayette din Detroit. Descriind experiențele făcute în propriul său laborator, ca și cele de la Fundația Worcester pentru Biologie Experimentală și ale Institutului de Psihiatrie al Academiei Sovietice de Științe, a explicat că sîngele schizofrenicilor conține un procent excesiv de ridicat de alfa-2-globulină. Această substanță poate, după un mecanism încă necunoscut, să perturbeze transmisia normală de informații de către celulele nervoase și de unde și iluziile, halucinațiile, și evadarea din realitate des întîlnite la schizofrenici.

cotidian ABC cotidian

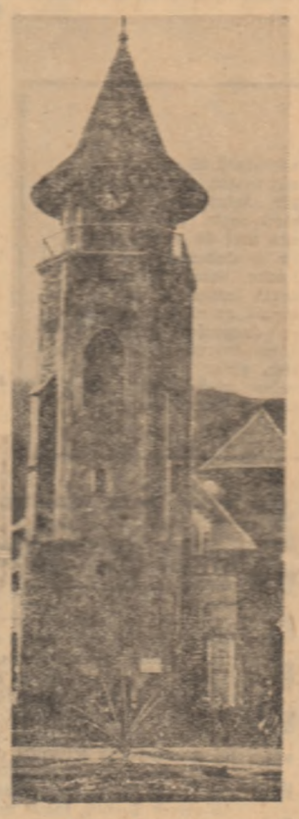

Turnul lui Ștefan cel Mare din orașul Piatra Neamț

ASCENSIUNE AMÎNATĂ LA RARĂU?

(Urmare din pag. I)

pra acestei ultime afirmații. Ea ne indică sistemul de lucru în stabilirea și asigurarea condițiilor de desfășurare normală a activității într-o întreprindere, în cazul nostru la F.C.L. Cîmpulung. Laptele care urma să asigure fabricii funcționarea continuă s-a stabilit să fie furnizat din trei direcții principale: a) **sectorul membri C.A.P. și producători individuali; b) sectorul de stat — I.A.S. și stațiunea de cercetări; c) sectorul C.A.P.** Cum se prezintă situația respectării contractelor pe primele trei trimestre? Iată. Sectorul individual — 85,1 la sută. Sectorul C.A.P. — 77,3 la sută realizările I.A.S. și stațiuni, respectiv 93,6 la sută. Este normal ca în astfel de condiții să se creeze climatul neîncrederii în perspectiva îndeplinirii planului de producție. De unde vor fi luate resursele necesare pentru suplimentare? Pe perioada verii s-a apelat la surplusul altora (județele Botoșani, Iași). Cu începerea școlilor, acum și a facultăților, disponibilul a dispărut. Ce se poate face?

— Planul pe anul în curs este compromis. De asemenea, ținînd cont de situația existentă nu cred că va fi posibilă redresarea nici măcar în primele 3 luni ale anului viitor, este de părere directorul fabricii.

— N-am înțeles pe ce vă întemeiați afirmațiile dv.?

— Se menține încă sistemul de a se lua în considerație cifre nerealiste, pe care Direcția județeană agricolă Suceava le asigură doar ipotetic.

Iată, mai în amănunt despre ce este vorba. La întocmirea necesarului de materie primă se are în vedere obligația fabricii înseși de a-și procura o anumită cantitate de lapte de la producătorii individuali la care este adăugată **cantitatea posibil a fi furnizată de C.A.P. și I.A.S. estimată de organismele județene tutelare.** S-a dovedit o dată că optimismul exagerat este neavenit. S-a convins fabrica din experiența acestui an, cînd a trebuit să suporte consecințele financiare corespunzătoare (cheltuieli de transport suplimentare, zeci de mii de lei lunar; nerealizarea cîștigului mediu planificat în ultimul timp; amînarea introducerii sistemului îmbunătățit de salarizare).

— Noi am făcut și preliminării la planul anual financiar, ne spune tov. Vasile G. Vasile, contabilul-șef al întreprinderii. **Concluziile sînt destul de sumbre. Beneficiile, prețul de cost, cheltuielile, la mia de lei nu vor fi realizate.**

Motive întemeiate pentru a reflecta cu îngrijorare asupra modului de încărcare a planului întreprinderii. Sistemul folosit în cazul de față se situează, după părerea noastră, în contradicție cu rigorile logicii. Ce justifică trecerea în contul întreprinderii beneficiare a consecințelor care decurg din nerespectarea cuvîntului dat de către furnizorii săi? Legal, prima are dreptul să cheme în judecată pe cei ce nu s-au achitat de obligații. Dar aceasta nu ridică producția fabricii și nici nu înlătură repercusiunile. De aceea pornind de la necesitatea asigurării producției la întreaga capacitate, ni se par necesare o serie de corecturi la actualul mod de a lucra. În atribuțiile întreprinderii intrînd recoltarea laptelui de la producătorii individuali, **aceasta să fie trasă la răspundere pentru orice neîndeplinire a obligațiilor ce decurg în acest sens** (înțelegînd ca o condiție necesară și prezența factorilor capabili să intervină favorabil — **consiliile populare, cooperativele agricole de producție, inspectoratele silvice).** Planul de producție **să fie fundamentat pe baza posibilităților REALE de aprovizionare și,** așa cum este firesc, **suplimentarea să aibă în vedere celelalte surse existente sau în perspectivă.** De ce să nu suporte fiecare furnizor în parte consecințele activității defectuoase proprii (inclusiv cea de planificare), prelulndu-le din spatele întreprinderii?

Undeva, pe filiera ierarhică, atît departamentul industriei alimentare, cît și cel agricol intră în aceeași subordonare. Ceea ce face posibilă, cu siguranță, eliminarea neajunsurilor amintite, cu percuție de lungă durată asupra activității de producție în întreprinderea de care ne-am ocupat și, bineînțeles în cazurile similare. Este în sarcina Ministerului Industriei Alimentare să persevereze pentru rezolvarea semnelor de întrebare care apar în raza de existență a atribuțiilor sale. Problema discutată aici ni se pare a intra în această categorie.

Serile „Scînteii tineretului"

(Urmare din pag. I)

— Ce veți prezenta spectatorilor „serilor" „Scînteii tineretului"?

— Cu prilejul acestei „seri", pe care o așteptăm cu bucurie și emoție, grupul nostru de balet compus din Rose Maria Both, Valeria Moldoveanu, Spiridonescu Mihai și subsemnatul, vom oferi publicului spectator cîteva dansuri; unul din ele se va numi „Steaua fără nume".

Valeria Moldoveanu

— Există un balet „Steaua fără nume"?

— Nu, este vorba de piesa lui Mihail Sebastian în care se află un fragment de o grăitoare frumusețe: „... Sînt seri cînd tot cerul foșnește de viață, cînd pe ultima stea, dacă asculți bine, auzi cum freamătă păduri și oceane..." fragment care se pretează admirabil și la o interpretare coregrafică. Bineînțeles, la barul pe care îl veți „deschide" pe scena serilor „Scînteii tineretului" vom dansa și cîteva dansuri moderne.

Mihai Spiridonescu

VA CINTA PENTRU DV. FORMAȚIA „CORAL"

(Urmare din pag. I)

chitară armonie (elev în clasa a XI-a la Școala nr. 32), Ion Mărgărit — textier (student în anul IV la Academia de științe economice).

„Căpitanul" formației, Dan Lecca, ne-a răspuns la cîteva întrebări.

— Mai întîi, un scurt istoric: anul și ziua nașterii, primele succese... primele bucurii...

— Ne-am constituit în ziua de 12 februarie 1968. La început, fiecare dintre noi a făcut parte dintr-o formație „beat", dar ceea ce cred că ne-a apropiat a fost dorința secretă a fiecăruia de a cînta într-o formație vocal-instrumentală. Așa ne-am întîlnit. Peste 5 luni am debutat la televiziune, apoi la Institutul de arte plastice, la Student-club, la „Baza studențească Tei", în tabăra de la Costinești; am avut noi emisiuni la televiziune și imprimări la radio.

— Fiindcă sînteți tineri — și fiindcă toți tinerii viscează mult și doresc totul — dumneavoastră ce vă doriți?

— În primul rînd, să nu dezamăgim publicul Serilor „Scînteii tineretului"; să-l cucerim cu muzica noastră. Am vrea să devenim una din cele mai bune formații de muzică ușoară...

Reclame

(Urmare din pag. I)

cum puteam, noi și alții, să cumpărăm o cravată. Era amuzant, reclama avea humor, eram tentat să intru în acel magazin plin de minuni. La Paris, lumini violete, știți cît e de bolnavă această culoare, te invitau în subsoluri, piețele Londrei ardeau toate într-un amurg electric relatînd călătorului cele mai senzaționale povești despre produsul comercial. Dar nebuna reclamă a lui Moulin Rouge? Dar acele etaje fulgerate de flăcări ale Broadwayului? Umbre, lumini, focuri dintr-un automat cu kilowați, mașini ce alergau pe lîngă noi în jocul misterios al acestor arteziene galbene, verzi, albe, roșii... Minuni ale civilizației, reflectîndu-se în obositele ape, sub munți ninși, dincolo de Alpi în nopți de veghe, Tirolul tot împînzit de brazi-reclamă, cu globuri nebune și mături, în zăpada căzută abundent, contrazicînd întunericul și vîntul și tot ce se spulbera în mersul unui simplon...

La toate acestea mă gîndesc privind timidele noastre panouri de pe bulevarde, stinse pe jumătate sau clipind ca felinarele la bariere uitate. Oare am uitat sensul reclamei? De ce ne ferim să facem feerice nopțile marilor orașe? De ce ne culcăm la 10, băbește, stingînd becurile ca niște mătuși cuminți? De ce am cheltuit bani grei cu reclama garajului Ciclop care funcționează numai de marile sărbători? De ce nu înmulțim colțurile pline de culori?

Ce reclame frumoase se pot face nasturilor, cărucioarelor de copii, ciorapilor, cravatelor și cămășilor! Cît de puțină cheltuială pentru o mare satisfacție! Nu sînt un noctambul, dar îmi plac orașele bine luminate. Strălucirea unui bulevard în ploaie e o ținută de gală. Nu ajunge că ne bărbierim în fiecare dimineață. Și noaptea trebuie să fim curați. Cred că voi fi înțeles.

Cel care vorbește, pare să aibă dreptate. Și totuși argumentele sale provoacă incertitudini uteciștilor. Cîteva minute mai tîrziu le va exprima limpede

(Urmare din pag. I)

lucrurile astea, că am refuzat din comoditate să mergem în excursii, că n-am știut să cerem sprijinul organizației nici măcar atunci cînd ne-am fi dorit participarea la o drumeție pe un anumit itinerariu. Ne-a lipsit pînă și responsabilul cultural. Nu este și aceasta un simptom elocvent pentru inerția care ne cuprinsese? Vreau să spun că așa nu mai merge, viața noastră de organizație — prin care înțeleg viața noastră de fiecare zi — trebuie să se desfășoare altfel, după alte criterii, corespunzătoare posibilităților care ni se creează. Să învățăm să folosim ceea ce ni se oferă. Aveam o brigadă de agitație. S-a risipit. Propun să se treacă în programul de activități reînființarea ei".

„Lucrul cel mai important pentru noi, își ordona ION NEAGOE argumentele, este atitudinea exprimată față de muncă. Susținem că secția reparații și-a depășit planul de producție cu 3 milioane. Dar cum a făcut-o? Intră de pildă un tractor în reparații capitale. Băieții noștri se învîrt pe lîngă el. Merge motorul? Merge! Merge transmisia? Merge! Bun! Dă-i cu petrol și gata. Iar utilajele pleacă pe șantiere numai vopsite. În scripte secția și-a făcut planul. Dar planul global, pe întreprindere, nu se poate realiza fiindcă mașinile cad după cîteva zile de la reparații și reviziile constată că nici măcar filtrele de ulei n-au fost schimbate. Atunci cum muncim? Uităm că și pe șantiere lucrează tineri ca și noi, că ei așteaptă utilaje bine reparate. N-avem dreptul să-i nesocotim, să privim totul prin prisma îngustă a intereselor noastre. Trebuie să existe mai multă preocupare din partea organizației pentru felul în care se integrează uteciștii în procesul de producție. E o problemă de educație".

„E și o problemă de bună cuviință, aveam impresia că vrea să adauge CONSTANTIN DUMITRU. Noi sîntem cea mai serioasă brigadă de strungari și, totuși, avem cazuri cînd băieții, în loc să-și vadă de treabă, aruncă cu cheile unii după alții, joacă prinsa pe după mașini sau călătorese cu dreaia pe piesele duse de macara la preluerare — ca și cum s-ar da în lanțuri. Cred că avem datoria să intervenim și pe linie de organizație, să dezbatem cazurile de indisciplină și superficialitate în muncă, de chiul, de întîrzieri sistematice sau absențări nemotivate de la lucru ale tinerilor".

„Ar trebui să o facem cu maximum de operativitate, părea să-l continue ideea ȘTEFAN PETRARU. Eu înțeleg buna cuviință ca însemnînd nu numai respectul față de altul ci și respectul față de tine. Dacă ești strungar, atunci să faci strungărie nu să umbli de colo pînă colo prin atelier. Apar, uneori, astfel de fapte mărunte, socotite ca neavînd importanță și totuși nu se poate să te prefaci că nu le vezi. Organizația noastră are datoria să acționeze în toate cazurile și să pună lucrurile la punct".

Ion Miloiu, secretarul organizației, citea rar darea de seamă. Și în timpul acesta nouă ni se părea că auzim, printre frazele sale rostite măsurat, vocile uteciștilor pregătiți să vorbească despre importanța profesiunii lor, despre interesul față de noutățile meseriei, despre necesitatea studiului continuu, tehnic și de cultură generală, despre programul activității lor viitoare, într-o ordine logică mărturisind chibzuință și judecată matură. Cînd se făcu liniște mîinile celor din sală se ridicară pe rînd.

— Așadar, cine se înscrie la discuții? Tovarășii Gladunea, Neagoe, Dumitru, Petraru, tovarășa Bulibașa, tovarășa Anibal. Cine mai participă la dezbateri, tovarăși?

„N-AM INDRAZNIT, PENTRU CĂ..."

Am luat parte și la alte două adunări. Prima, a organizației din clasa a X-a A de la Liceul „Gheorghe Sincai", a doua a anului II de la Facultatea de chimie. La Liceul „Gheorghe Sincai" intențiile noastre au fost dintre cele mai bune. Am fi vrut ca înainte de a începe adunarea să purtăm o discuție cu tinerii. Diriginta clasei s-a oferit să ne însoțească. Și din clipa în care, însoțiți de dînsa, am trecut pragul clasei, am avut senzația că ceea ce urma să se desfășoare acolo avea să semene mai mult cu o oră de curs. Fata care scria pe tablă cu cretă roșie o invitație adresată, desigur, adunării — „să alegem în comitetul de conducere al clasei pe cei mai buni dintre noi" — s-a refugiat, grăbită în banca ei. Ceilalți, cîți o înconjurau, au procedat la fel. O atmosferă de reținere protocolară s-a ridicat în schimb din toate cele patru colțuri ale încăperii. Și adunarea a început cu o grabă a cărei explicație abia mai tîrziu aveam să o înțelegem. Propunerile erau zvîrlite pe nerăsuflate, fără pauză, ochii de la prezidiu știind dinainte încotro să se îndrepte, ori de cîte ori era așteptată vreuna. Nimeni n-a avut de adăugat ceva la proiectul programului de activitate pe primul trimestru sărac din cale afară, nimeni nu părea dispus să-și afirme o dorință cît de mărunță, de fiecare dată privirile căutau aprobarea sau dezaprobarea profesoarei diriginte: am făcut bine? am greșit cu ceva? Ca și cum ultima consecință a gesturilor lor avea să fie o notă în catalog ca la temele pentru acasă. Pe măsură ce punctele de pe ordinea de zi se epuizau starea de încertitudine creștea. Părea că nu ei au de rezolvat acolo niște lucruri care depindeau în primul rînd de voința lor, ci altcineva din afară, o autoritate străină trebuia să intervină și cu un aer de tutelă binevoitoare să le îngăduie fraza finală: „Și cu aceasta adunarea noastră a luat sfîrșit".

De ce?

Invocarea unui proces inhibitor declanșat de prezența în clasă a profesorului diriginte reprezintă doar o jumătate de cauză. Pentru că rolul acelei prezențe ni se pare, cel puțin nouă, în totalitate justificat. Departe de noi intenția de a minimaliza rolul profesorului în asemenea împrejurări. Ar fi o eroare regretabilă să nu vedem în autoritatea pe care experiența, maturitatea și pregătirea sa superioară i-o dau, un neprețuit ajutor, un factor foarte însemnat în toate activitățile, deci și în acelea ale vieții de organizație. Invitat în mijlocul unor tineri, de formarea cărora răspunde, profesorul, cu experiența pe care o are, cu capacitatea sa de a analiza individualitățile colectivului, de a realiza pe această cale sintezele unor atitudini posibile, aduce un plus de gravitate în desfășurarea adunărilor și poate contribui, indiscutabil, la succesul lor. Bineînțeles, cînd o face eu tactul pedagogic indispensabil educatorului, cînd subiectul îl preocupă dinainte, cînd tratează cu atenția și seriozitatea cuvenită perioada anterioară, a pregătirilor, cînd exigența sa nu este severitatea gustată pentru efectele ei pamicarde, în sfîrșit, cînd intențiile sale sînt subordonate afirmării opiniei tinerilor, asigurîndu-le acestora starea psihică propice dezbaterilor, climatul opțiunii libere, afirmarea trăsăturilor de independență care să țină seama, în același timp, de ei înșiși dar și de respectul pe care îl datorează altora.

Într-o discuție purtată după adunare VLAD GRIGORE, VICTOR RĂILEANU, BOGDAN BAICU, OVIDIU DEMETRESCU, TĂNASE DANIELA și ILEANA BORCONESCU și-au exprimat următoarele opinii.

● Din inerție, și pentru că adunarea a fost anunțată abia în după-amiaza zilei precedente.

● Din obișnuința cu schematismul, cu formulele depășite, pe care, la noi, respectul față de regulamente și inhibiția școlarului, precum vedeți, încă le menține, împotriva voinței noastre chiar.

● Din teama de a nu fi ridiculi. Primești, după aceea observații pentru ceea ce ai susținut în adunare sau, dimpotrivă tovarășii profesori care au asistat te laudă. Și într-un caz și în altul e vorba de imixtiuni care deranjează. Colegii au impresia fie că ești un nepricepuț, fie că ai stofă de carierist și tot ce faci, faci pentru laude. Ca să fii, adică „văzut bine".

● Din cauza limitării timpului de desfășurare prin canoane administrative. Direcțiunea școlii ne-a fixat durata adunării la 25 de minute. Cine se mai gîndește în cazul acesta, la sinceritate, la spirit degajat, deși fiecare știe că se poate și altfel, cînd numai șablonul te poate ajuta să descurci totul în mai puțin de o jumătate de oră?

● Din pricina tuturor acestor motive care, laolaltă, întronează superficialitatea ca pe un cult. Martorii prea serioși veniți „să păstreze disciplina în adunare", cu toate că tot ei ne spun de nenumărate ori că au încredere în noi, fac să-ți fie teamă de proprii tăi colegi. Și nu mai spui ce gîndești, iei lucrurile în treacăt. Se ridică cineva și face o propunere, ceilalți votează automat, și nimeni nu spune nimic anume despre tine, nu te simți individualizat în nici un chip, devii o siluetă impersonală, votată în unanimitate și atîta tot. Ți-au dispărut și calitățile și defectele. Toți sînt o apă și un pămînt. Cum să nu-ți pară rău?

65 „PENTRU", 1 „CONTRA", 12 „ABȚINERI" DAR RESTUL PÎNĂ LA 110?

63 — pentru, 1 — contra, și 12 — abțineri. Acesta este re-

DACĂ SÎNTEȚI „PENTRU"

AGENDA

Ședința Consiliului General A.R.L.U.S. consacrată marcării în țara noastră a celei de-a 51-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie

(Urmare din pag. 1)

ți cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări socialiste.

Ca și în anii precedenți — a spus vorbitorul — aniversarea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie va fi marcată în țara noastră prin organizarea unui bogat și variat program de manifestări politice și cultural-artistice, de către organizațiile de partid, organizațiile de masă și obștești, instituții culturale și la care A.R.L.U.S. își va aduce contribuția. În continuare, au fost prezentate acțiunile care vor avea loc în Capitală și în alte orașe ale țării în vederea sărbătoririi zilei de 7 Noiembrie.

Cu acest prilej vor fi organizate adunări festive, expuneri în întreprinderi, cooperative agricole de producție și case ale prieteniei româno-sovietice, seri literare, seri ale filmului sovietic, expoziții.

În prezent, în Capitală și în alte centre din țară se desfășoară Zilele culturii sovietice, în cadrul cărora Orchestra de cameră din Kiev întreprinde un turneu; la Muzeul de artă al Republicii Socialiste România s-a deschis o expoziție de artă plastică sovietică, va avea loc Festivalul filmului sovietic.

Se va organiza, de asemenea, decada cărții sovietice cu care prilej cititorii vor lua cunoștință de noi traduceri în limba română ale unor opere din literatura clasică rusă și ale scriitorilor sovietici contemporani.

Zilele culturii sovietice se bucură de prezența în țara noastră a unor delegații culturale din U.R.S.S. formate din scriitori, compozitori, artiști plastici, maeștri ai scenei.

În preajma zilei de 7 Noiembrie, la Casa prieteniei româno-sovietice din Capitală va fi deschisă expoziția „Realizările U.R.S.S. în cuceririle Cosmosului". Tot în această perioadă va fi marcată aniversarea semicentenarului Comsomolului leninist prin conferințe, manifestări cultural-artistice și expoziții, organizate de C.C. al U.T.C. în colaborare cu A.R.L.U.S.

Manifestările consacrate celei de-a 51-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie vor fi încununate de adunarea festivă organizată în Capitală de Comitetul municipal București al P.C.R., Uniunea Generală a Sindicatelor, Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă, C.C. al U.T.C. și Consiliul General A.R.L.U.S.

La invitația Consiliului General A.R.L.U.S., o delegație a Asociației de prietenie sovieto-română va lua parte la manifestările ce se vor organiza în țara noastră cu prilejul zilei de 7 Noiembrie. De asemenea, o delegație a A.R.L.U.S. va participa la festivitățile ce se vor organiza cu același prilej în Uniunea Sovietică.

În cadrul ședinței au luat cuvîntul tovarășii: Ilie Murgulescu, Gheorghe Hossu, Ion Moraru, Gheorghe Stan, Ilie Trandafirescu și alți membri ai Consiliului General A.R.L.U.S.

Consiliul General A.R.L.U.S. a adoptat în unanimitate planul manifestărilor prilejuite de aniversarea Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

EXPOZIȚIE DE ARTĂ PLASTICĂ SOVIETICĂ

Sub auspiciile Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, marți s-a deschis în sălile Muzeului de Artă al Republicii Socialiste România, Expoziția de artă plastică sovietică, organizată în cadrul „Zilelor culturii sovietice".

La vernisaj au luat parte Mihail Roșianu, președintele Consiliului general A.R.L.U.S., Ion Moraru, vicepreședinte al C.S.C.A., Octav Livezeanu, vicepreședinte al I.R.R.C.S., numeroși oameni de cultură și artă.

Erau prezenți A. V. Basov, ambasadorul Uniunii Sovietice la București, membri ai ambasadei, alți șefi de misiuni și membri ai corpului diplomatic acreditați la București.

Expoziția prezintă aspecte reprezentative ale creației plastice sovietice, materializate în aproape 90 de lucrări de pictură și grafică.

(Agerpres)

Comunicat cu privire la cea de-a XXIX-a ședință a Comisiei Permanente C. A. E. R. pentru industria carboniferă

Între 16 și 21 octombrie a avut loc la București cea de-a XXIX-a ședință a Comisiei Permanente a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc pentru industria carboniferă.

La ședința Comisiei au participat delegațiile țărilor membre ale C.A.E.R.: Republicii Populare Bulgaria, Republicii Socialiste Cehoslovace, Republicii Democrate Germane, Republicii Populare Polone, Republicii Socialiste România, Republicii Populare Ungare, Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste.

Ca observator, la ședința Comisiei a participat reprezentantul Republicii Cuba, iar ca invitat a luat parte reprezentantul Secretariatului Comisiei Economice O.N.U. pentru Europa.

La ședință, delegațiile țărilor au făcut schimb de informații cu privire la mersul lucrărilor privind coordonarea planurilor de dezvoltare a țărilor membre ale C.A.E.R. în perioada 1971—1975 în ceea ce privește domeniul industriei carbonifere.

Comisia a examinat stadiul colaborării țărilor membre ale C.A.E.R. în domeniul cercetărilor științifice și tehnice, precum și într-o serie de probleme economice și tehnice ale industriei carbonifere.

Comisia a aprobat planul său de lucru pe anul 1969.

Ședința Comisiei s-a desfășurat în spirit de înțelegere reciprocă, într-o atmosferă de lucru prietenească.

(Agerpres)

Plecarea unei delegații de activiști ai P.C.R. în R. D. Germană

La invitația C.C. al P.S.U.G., marți la amiază a plecat la Berlin, pentru schimb de experiență, o delegație de activiști ai P.C.R., condusă de tovarășul Petre Dănică, prim-secretar al Comitetului județean Vîlcea al P.C.R.

Convorbiri la Consiliul de Miniștri

La 22 octombrie au început la București, convorbirile între tovarășul Emil Drăgănescu, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, și Damdin Gombojav, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Mongole.

Au fost discutate probleme de interes reciproc, privind colaborarea economică și tehnică dintre cele două țări.

(Agerpres)

ȘEDINȚA JUBILIARĂ A COMISIEI PERMANENTE C.A.E.R. PENTRU TRANSPORTURI

La Varșovia a avut loc ședința jubiliară a Comisiei Permanente C.A.E.R. pentru transporturi, organizată cu ocazia împlinirii a 10 ani de activitate.

În ședință au fost abordate probleme privind dezvoltarea în continuare a colaborării țărilor membre C.A.E.R. în domeniul ramurilor de transport.

Au participat delegațiile Republicii Populare Bulgaria, Republicii Socialiste Cehoslovace, Republicii Democrate Germane, Republicii Populare Mongole, Republicii Populare Polone, Republicii Socialiste România, Republicii Populare Ungare și Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste. În calitate de observatori au luat parte reprezentanți ai Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, precum și ai Secretariatului Comisiei Economice O.N.U. pentru Europa, Biroului parcului comun al vagoanelor de marfă, Comitetului organizației de colaborare al administrațiilor de cale ferată din țările socialiste, Biroului de coordonare a navlosirii navelor.

Delegația Republicii Socialiste România a fost condusă de tovarășul Florian Dănălache ministrul Căilor Ferate.

Ședința s-a desfășurat într-o atmosferă de înțelegere reciprocă.

★

Marți, 22 octombrie, au început la București lucrările ședinței a 27-a a Comisiei permanente C.A.E.R. pentru industria de petrol și gaze.

În cadrul ședinței vor fi examinate probleme referitoare la dezvoltarea de perspectivă a acestor ramuri și planul de lucru al comisiei pe anul viitor.

La lucrări participă delegațiile țărilor membre ale C.A.E.R., precum și observatori din alte țări socialiste.

SPORT

CIUDAD DE MEXICO PRIN „A.T.S.-3"

IN CENTRUL ATENȚIEI - NATAȚIA

Odată cu încheierea pasionantului concurs olimpic de atletism, interesul general s-a îndreptat în cursul zilei de luni asupra desfășurării întrecerilor din cadrul celorlalte discipline sportive înscrise în program. Mica australiană Lynne McClements, o stenodactilografă în vîrstă de 17 ani, a fost vedeta serii olimpice de natație găzduite de piscina Alberco. Ea a triumfat în finala probei de 100 m fluture, împiedicînd în acest fel un succes total al înotătorilor americani, care au dominat celelalte probe.

Recordmanul mondial al probei masculine de 100 m fluture, Mark Spitz, nu a reușit nici de data aceasta să cucerească o medalie de aur deși înaintea startului era considerat drept principalul favorit. Un alt înotător american, Douglas Russell, a terminat pe primul loc, cu toate că pînă la 75 m, Spitz se afla în frunte.

Echipa americană a dominat, potrivit așteptărilor, finala cursei de ștafetă 4×200 m liber (masculin). După primul schimb în frunte se afla echipa R. D. Germane, dar la 350 m americanul Steve Rerych a preluat conducerea, avantajul echipei sale fiind mărit în continuare. În ceea ce-l privește pe Mark Spitz, dezamăgit de insuccesele de pînă acum, el a primit cu un surîs prima sa medalie de aur colectivă.

După opt ore de tir neîntrerupt, în care 64 de trăgători au consumat peste 10 000 de cartușe, sportivul vest-german Berndt Klinger a cîștigat proba olimpică de armă liberă calibru redus 3×40 focuri. Victoria sa, obținută cu un total de 1 157 puncte, îl situează la șapte puncte de recordul mondial și olimpic al americanului Lones Wigger. După încheierea întrecerii, la poziția „culcat", în frunte se aflau românul Nicolae Rotaru, mongolul Mendbair și mexicanul Vasquez cu cîte 398 puncte fiecare. Dar, în continuare, Nicolae Rotaru nu a mai concurat la posibilitățile sale reale. El s-a clasat în final pe locul 12 cu un total de 1 146 puncte (393-386-362). Al doilea reprezentant al țării noastre, Ion Olărescu, a ocupat locul 23 cu 1 140 puncte (394-384-362).

Și-au început întrecerile și concurenții de la proba de skett (talere aruncate din turn). După prima manșă — 100 focuri — conduce Jorge Jotta (Chile) cu 99 talere. Trăgătorul român Gheorghe Sencovici a realizat 95 t.

Încă cu multe ore înaintea deschiderii concursului olimpic de gimnastică, în fața caselor de bilete ale „Auditoriului național", situat în parcul Chapultepec, se aflau șiruri lungi de iubitori ai acestui sport.

Competiția a debutat cu întrecerile feminine la care participă sportive din 23 de țări.

În prima zi s-au desfășurat exercițiile impuse la individual și pe echipe. Campioana mondială și olimpică, Vera Ceaslavska (Cehoslovacia) ocupă primul loc în clasamentul individual cu 38,85 puncte. În clasamentul pe țări conduce U.R.S.S. cu 191,15 puncte, urmată de Cehoslovacia — 190,20 puncte și R. D. Germană — 189,40 puncte.

La Acapulco, pe coasta pacifică a Mexicului, în condițiile unei clime calde și umede, termometrele indicînd între 30—35 grade la umbră, a luat sfîrșit luni concursul de iahting. După disputarea celor șapte regate au fost stabiliți campionii celor cinci clase.

Călărețul francez Jean-Jacques Guyon, concurînd pe calul „Pitou", a cîștigat concursul complet de călărie, desfășurat pe durata a trei zile la probele de dresaj, cros în teren și obstacole. Succesul lui Guyon se conturase încă înaintea ultimei probe, cînd el se afla în fruntea clasamentului.

În finala probei de sabie pe echipe s-au întîlnit formațiile U.R.S.S. și Italiei. La capătul unei dispute dramatice, victoria și medalia de aur au revenit scrimerilor sovietici. După ce echipa U.R.S.S. a condus cu 7—5, iar italienii Calarese și Salvadori au egalat scorul, în ultimele două asalturi Vinokurov l-a întrecut pe Ohicca și Nazlimov a dispus de Maffei, stabilind rezultatul final de 9—7 în favoarea sportivilor sovietici.

Pe podiumul de onoare

NATAȚIE

100 m delfin femei

1. Lynne Mc. Clements (Australia) — campioană olimpică — 1.05.5 min. 2. ELIE DANIELE (S.U.A.) — 1.05.8 min. 3. SUSIE SHIELDS (S.U.A.) — 1.06.2 min.

100 m delfin bărbați

1. DOUGLAS RUSSELL (S.U.A.) — campion olimpic — 55,9 sec. 2. MARK SPITZ (S.U.A.) — 56,4 sec. 3. ROSS WALLES (S.U.A.) — 57,2 sec.

Ștafeta 4×200 m liber bărbați

1. S.U.A. — campioană olimpică — 7.52.3 min. 2. AUSTRALIA — 7,53,7 min. 3. U.R.S.S. — 8,01,6 min.

TIR

Armă liberă calibru redus 3×40 focuri — bărbați

1. BERNDT KLINGER (R.F. a Germaniei) — campion olimpic — 1 157 puncte. 2. JOHN WRITTER (S.U.A.) — 1 156 puncte. 3. VITALI PARHIMOVICI (U.R.S.S.) — 1 154 puncte.

YAHTING

Clasa „Olandezul zburător"

1. ANGLIA — campioană olimpică. 2. R.F. a Germaniei. 3. Brazilia.

Clasa „5,5 m"

1. Suedia — campioană olimpică. 2. Elveția 3. Anglia.

Clasa „Dragon"

1. S.U.A. — campioană olimpică. 2. Danemarca. 3. R.D.G.

Clasa Starr

1. S.U.A. — campioană olimpică. 2. Norvegia. 3. Italia.

Clasa „Finn"

1. Valentin Mankin (U.R.S.S.) — campion olimpic. 2. Hubert Raudeschl (Austria). 3. Fabio Albarelli (Italia).

SCRIMĂ

Sabie pe echipe

1. U.R.S.S. — campioană olimpică. 2. Italia. 3. Ungaria.

CONFESIUNILE CAMPIONILOR

● **DOUGLAS RUSSELL: „De data aceasta am făcut cursa lui Spitz și el pe a mea. După 75 de metri l-am ajuns, și, pentru prima oară de cînd mă știu, am reușit să-l întrec pe acești faimoși ultimi trei metri".**

● **DON SCHOLLANDER: „La Tokio nu eram decît un puști de 18 ani, aici sînt un bătrîn de 22 de ani. Dar această medalie de aur îmi dovedește că sînt încă în viață".**

● **MARK SPITZ: „Speram să pot egala recordul celor patru medalii de aur cucerite de Don Schollander la J.O. de la Tokio. Dar, din păcate, acest lucru nu mai este posibil".**

● **BIKILA ABEBE: „Speram să cuceresc a treia medalie de aur. Dar se pare că la 36 de ani, sînt prea bătrîn".**

„FLOTILA" ÎN SERIE!

Pe apele canalului Quemanco, din mica localitate lacustră Xochimilco, pe o vreme destul de răcoroasă, s-au desfășurat marți dimineața întrecerile eliminatorii ale probelor olimpice de caiac-canoe.

Echipajele României, cotate printre favorite, nu au dezmințit așteptările. La capătul unei comportări remarcabile, toți reprezentanții țării noastre înscriși la acest concurs s-au calificat direct pentru finalele sau semifinalele diferitelor probe.

În prima serie a probei de canoe 1 — 1000 m, tînărul sportiv român Ivan Patzaichin s-a impus fără dificultate ocupînd primul loc cu un avans de peste patru secunde asupra celui de al doilea clasat, suedezul Emanuelsson. Pe locul trei s-a clasat canadianul Hook. Toți, împreună cu Lewe (R.F.G., Tatai (Ungaria) și Cvrtecka (Cehoslovacia) — primii clasați în seria a 2-a — vor participa în finală.

Viorica Dumitru a cîștigat seria a 2-a a probei de caiac 1 — 500 m fiind cronometrată cu timpul de 2' 10". Ea a obținut calificarea în finală împreună cu Breuer (R.F.G.), Jaapies (Olanda), Pinaeva (U.R.S.S.), Pfeffer (Ungaria), Vavrova (Cehoslovacia).

Echipajul român Ivan Patzaichin — Serghei Covaliov a ocupat primul loc în seria a 2-a a probei de canoe 2 — 1 000 m, realizînd timpul de 4' 03" 40/100. Canoiștii români s-au calificat în finală împreună cu echipajele Ungariei, R. D. Germane, U.R.S.S., Suediei și R. F. a Germaniei.

În proba feminină de caiac 2 — 500 m, lupta pentru primul loc în seria întîi s-a dat între echipajele R. F. a Germaniei, României și U.R.S.S., care au sosit aproape pe aceiași linie. Au învins sportivele vest-germane, cronometrate cu 1' 59" 50/100. Echipajul român (Valentina Serghei — Viorica Dumitru) a ocupat locul doi cu 1'59" 60/100. Cele două echipaje vor participa la finala probei alături de U.R.S.S., Ungaria, R. D. Germană, Olanda.

În celelalte trei probe, unde a existat un număr mai mare de concurenți, primii trei clasați în fiecare serie s-au calificat pentru semifinale.

În proba de caiac 2 — 1 000 m, echipajul român Aurel Vernescu — Afanasie Sciotnic, a terminat învingător în seria întîi, realizînd cel mai bun timp din cele trei serii — 3' 36" 50/100. Pentru semifinale s-au mai calificat echipajele Ungariei, U.R.S.S., Austriei, Olandei, Italiei, R. D. Germane, Iugoslaviei și Angliei.

Caiacistul român Andrei Contolenco s-a calificat pentru semifinale, ocupînd locul secund în prima serie a probei de caiac 1 — 1 000 m seria a fost cîștigată de suedezul Pettersson.

Gimnastica, alături de natație, se află de două zile în centrul atenției olimpice

Foto: VIOREL RABA

Mexico

(Urmare din pag. I)

alte filme cu chitare duloase, fuste lungi și pălării rotate de floarea soarelui. De cactuși ce să mai spun! Erau peste tot, chiar și în intersecții, oricum mai multi decît în vitrinele croitoriilor noastre. Așa că, de cînd am sosit mi se înșurubează capul sub păr, Mexico, Mexicoo, albituri învîrtite pe ghete negre de dansatoare, un toreador — un taur, Viva Maria, BB, JM, trenuri, steaguri pe toate avenidasurile capitalei. Acum am ajuns să nu mai știu pe ce parte mă culc. Noaptea alerg pe străzi, îi dau mîna unui prieten și-mi pierd cel mai sănătos somn în fața televizorului. Restaurantele, de obicei atît de indiferente la plîngerile celor care le încalcă, stau de cîteva zile cu două degete ridicate în „mica publicitate": annuntiamos instalationes televizores Olimpiada... și dans, antren, bufet variat fără defecțiuni tehnice etc. Seară de seară îmi călătoresc ochii spre Estadio alături de foștii credincioși ai meteoritului. Caut aur. Pentru că aici, în Mexic, toată lumea caută numai asta. Zilele sînt mereu de două ori mai lungi, iar eu albesc nopțile ascultînd recitalul lui Cristian Topescu. Caut aur și măslin. „Am săpat în groapa de nisip de la Estadio Univesitario și am găsit o medalie de aur și o creangă de măslin pe care i le-am dat Viaricăi Viscopoleanu. Sub podeaua sălii „Magdalena Mixhuca" am găsit alta care acum e la Ionel Drîmbă. Și încă una a Liei Manoliu. Argintul l-am dat Mihaelei Penes și Ilenei Silai. În fiecare dimineață fac socoteli. N-aș spune că mă plictisesc căutînd, pentru că nici nu caut degeaba. Azi un „amigos" mi-a sărit în față și mi-a scuturat mîinile. M-am simțit important și i-am arătat aurul, argintul și crengile de măslin pe care le-am descoperit în Ciudad de Mexico. Nu pentru că aș fi fost îngîmfat, numai că eram nemaipomenit de mîndru. Uneori îmi și vine să dau din mîini ca pasărea Tommie ori să sar în sus ca Bob și ca Beamont. Ori s-arunc ceva departe cît mai departe. S-alerg, să sar, să înnot, să pedalez, să mă lupt ori atîtea altele. Am început să descurc limba mexicană: România se pronunță aproape la fel și aici. Și numele românești. Oricum, mexicanii, și nu numai ei, se descurcă mai ușor și mai repede. Cred că am sanse să-i învăț pe toți căutătorii de aur cîteva cuvinte românești.

CE AVEȚI TOTUȘI, „ÎMPOTRIVĂ"?

zultatul votului cu care **Pavel Viorel** a fost ales secretar al organizației U.T.C. din anul al II-lea al Facultății de chimie. În total — 79 de voturi. În sală se aflau însă 110 utecisti. Rezultă că 32 de tineri, deși prezenți la dezbaterile adunării, n-au participat la vot, nu și-au exprimat în nici un fel opinia. Nu erau de acord cu propunerea făcută? Nu-l cunoșteau îndeajuns? Îi nemulțumeau alte lucruri din activitatea organizației lor? Pentru fiecare din aceste întrebări exista un răspuns care putea fi exprimat atunci, pe loc, în adunare.

Și, totuși, această reacție înseamnă **exprimarea unei atitudini. Dar care?** Ce anume îi îndemnase la luarea unei astfel de poziții? Ca să înțelegem mai exact situația, să derulăm cîteva secvențe din filmul votării.

Pentru funcția de secretar au fost depuse trei candidaturi: Pavel Viorel, Cartojan Nicoleta și Bucur Ilie. Rezultatul voturilor pentru Pavel Viorel vă este cunoscut. Pentru cea de-a doua propunere s-au exprimat 87 de voturi (21 — pentru, 3 — contra, 63 — abțineri) iar pentru a treia, 60 (36 — pentru și 24 — abțineri). O primă concluzie: numărul celor care n-au participat la vot n-a rămas același, ci a variat de la candidat la candidat. Fenomenul s-a petrecut aidoma de fiecare dată cînd pentru o funcție se propuneau mai multe candidaturi.

O altă **secvență**: pentru funcția de loctiitor de secretar au fost făcute două propuneri: Bucur Ilie și Zamfirescu Mihaela. A învins primul cu 59 de voturi „pentru" și **restul** abțineri. (Anume am subliniat cuvîntul **restul**, pentru că, sesizînd probabil **micile diferențe**, prezidiul n-a mai binevoit să numere și aceste voturi).

Și: pentru funcția de casier au fost făcute, de asemenea, două propuneri: Chirca Mihai și Zamfirescu Mihaela. A învins tot... primul cu 63 voturi „pentru" și **restul** abțineri. Zamfirescu Mihaela nici măcar n-a mai fost supusă la vot. **Primul** cîștigase cu o **majoritate zdrobitoare**, după expresia prezidiului.

Aceste ultime două fapte supun lupei cercetării o altă observație: din cele cîte două propuneri pentru fiecare din funcții (loctiitor și casier) a cîștigat, de fiecare dată, **primul candidat**. De ce? Ne sprijinim pe o observație atentă a fenomenului. Am sesizat insistența uteciștilor (a fetelor în special) de a face și **o a doua propunere**, de regulă fată. Am reținut entuziasmul cu care era făcută propunerea, ardoarea cu care era susținută, spiritul de răspundere manifestat în opinie și... dezamăgirea pentru fiecare înfrîngere. Am sesizat în același timp și reacția prezidiului: o anume sobrietate exagerată, atunci cînd se întreba, **întîia oară**, cine are de făcut propuneri — ca și în momentele imediat următoare, pînă cînd cineva se ridica în picioare și rostea grav numele unui... băiat. O răsuflare — de ușurare — flutura, apoi pe deasupra mesei de unde erau conduse lucrările adunării. Restul propunerilor — ca **restul** — păreau a nu mai conta într-atît de mult.

Și prima propunere cîștiga.

Să fim înțeleși. Nu vrem să facem nu știu ce proces de intenție conducătorilor adunării. Dar prea ne-a impresionat **atenția** cu care erau urmărite ridicările de mîini pentru întîia propunere, prea insistent se făceau pentru unele funcții recomandările asupra calităților pe care trebuie să le posede cel care urma să fie propus. Și, la urma urmei, dincolo de rezultatul alegerilor, este nefiresc — după opinia noastră — ca în biroul U.T.C. să fie aleși **șapte băieți** (cumulînd ambele funcții importante: secretar și loctiitor) și numai **două fete** (una, la sfîrșitul adunării printr-o întîmplare, prezidiul uitînd la timpul cuvenit să supună alegerii una din funcții, aceea de responsabil cu munca de propagandă) în timp ce în sală se aflau o **sută de fete și zece băieți!** Credem că în această privință nu mai este nevoie de nici un comentariu.

Și acum, să tragem linie și să socotim. Să socotim ce anume îi îndemnase pe unii tineri — nu puțini, precum s-a văzut — să nu participe sub nici o formă la vot. Bănuim că în urma celor relatate pînă aici, răspunsul începe să se limpezească.

S-ar putea ca unele **împotriviri** să se datoreze neatenției, nepăsării unora, dezinteresați poate de propria lor activitate. Aceștia însă, dacă au fost — au fost foarte puțini. Cei mai mulți cred că au observat, ca și noi, o anume manieră în conducerea votului din partea prezidiului, au reținut, cu siguranță, **oportunitatea** primei propuneri, în ciuda repetatelor insistențe pentru a doua. Sesizînd atunci cam încotro înclină balanța, au considerat și ei că, probabil, **așa trebuie să fie** — și s-au lăsat păgubași. Bănuim, de altfel, că și dintre cei care au votat „pentru", unii aveau totuși ceva „împotrivă". Pentru că e vorba, în principal, de o anume orientare a adunării, adăpostită sub masca respectării celei mai perfecte democrații. Căci asta este!

„DELEGAȚII LA CONFERINȚĂ SÎNT PURTĂTORII DE CUVINT AI COLECTIVULUI"

La adunarea organizației U.T.C. de la clasa a X-a A din Liceul „Gh. Șincai" alegerea delegaților la conferința pe școală fusese omisă. Numai o intervenție de ultimă oră a secretarului comitetului U.T.C. pe școală, prezent și el la adunare (ce e drept, la sugestia profesoarei diriginte), a reamintit tinerilor că vor trebui să-și trimită reprezentanții la conferință. Le-au fost rezumate celor care erau chemați să o facă instrucțiunile referitoare la normele de reprezentare și tinerii s-au conformat. Au propus și au ales. La un moment dat am surprins însă, gestul unuia din cei propuși. S-a întors spre cel care îl susținuse și i-a arătat obrazul: **„Gluma asta părea el să spună, n-am să ți-o ierт niciodată".** Mai tîrziu, tînărul mi s-a justificat. **„N-ai ce face acolo. Conferința pe școală se deosebește prea puțin de adunarea noastră de astă-seară. Cu alte cuvinte, e un nou prilej de plictiseală".**

La adunarea organizației U.T.C. a anului II de la Facultatea de chimie alegerea delegaților la conferința pe facultate s-a desfășurat altfel. Unul din membrii prezidiului s-a ridicat și a spus:

— Vom alege, conform normelor de reprezentare, 70 de tovarăși! Responsabilii profesionali ai grupelor ne-au dat propunerile. Noi le vom citi și dacă aveți obiecțiuni vă rog să spuneți.

La sfîrșitul acestor relatări de la adunările de dare de seamă și alegeri socotim că cei interesați vor constata printre altele:

● că prestigiul adunărilor de dare de seamă și alegeri, importanța lor ca moment în viața tinerilor, nu-l dau instrucțiunile ci conținutul în sine al adunării; problemele atacate în darea de seamă, prezentarea celor mai semnificative aspecte din viața organizației care țintind perspectiva muncii, să invite la dezbateri, reprezintă factorii esențiali.

● că ignorarea acestor factori din nepricepere sau comoditate surpă în spirit orice instrucțiune, oricît de democratic ar fi înțelesul ei; apelarea, din aceleași cauze, la subterfugii procedurale pentru limitarea posibilității de exprimare liberă a opiniei, înhibarea tinerilor indiferent prin ce mijloace, prin prezența neîncrezătoare a autorității dinafară, prin insinuări despre calitățile celor asupra cărora există „orientări" dinainte, duc la aceleași consecințe.

● că gradul de „reprezentativ" al unei adunări, în comparație cu alta îl va da întotdeauna conținutul problemelor aflate în discuția tinerilor prezent în darea de seamă și în proiectul programului de activitate, maturitatea deciziei lor finale; și o decizie finală matură va fi întotdeauna aceia care va porni de la condițiile prezentului menționînd însă direcția reperelor viitoare precum și căile cele mai accesibile prin care se poate ajunge pînă acolo.

● că datoria activiștilor U.T.C., a tuturor organelor U.T.C. este să vegheze asupra îndeplinirii întocmai a prevederilor din instrucțiuni și a normelor statutare; nu în sensul conducerii de la prezidiu, actul acesta încheie un proces, ci prin prezența pe tot parcursul, de la pregătirea adunării și pînă la rostirea ultimului cuvînt; termenul de „a veghea" trebuie despovărat de adaosurile sale de indiscreție — înțelegem că veghează numai acela care apără dreptul tinerilor de a judeca și hotărî singuri, în deplină cunoștință de cauză ce au de făcut, către cine să se „orienteze", ei și nu altcineva să-și desemneze purtătorii de cuvînt pe mai departe, la conferințe, ei să accepte sau să dezaprobe, să recunoască sau să înlăture.

● că de felul în care se vor desfășura adunările de dare de seamă și alegeri depinde desfășurarea conferințelor; acestea nu sînt acte statutare izolate unul de altul, ele nu pot fi judecate separat, nu sînt constituite din structuri diferite ci urmăresc țeluri comune cu mijloace asemănătoare și, ceea ce este mai important, sprijinindu-se pe același potențial uman; ineficiența uneia viciază eficiența celeilalte.

● și, în sfîrșit, că aceste, să le zicem, dacă vreți, observații, nu ne aparțin; efortul nostru este doar acela de a le face publice; ele au fost exprimate direct în cursul unor discuții sau tot atît de firesc prin atitudine de către însăși tinerii din organizațiile la ale căror adunări de dare de seamă și alegeri am participat.

de peste hotare

Vizita delegației parlamentare române în Tunisia

TUNIS 22. — Trimisul special Agerpres, Mircea Moarcăș, transmite: Președintele Republicii Tunisiene, Habib Bourghiba, a primit luni la amiază, la reședința sa, pe președintele Marii Adunări Naționale a României, Ștefan Voitec, pe membrii delegației parlamentare române, deputații ing. Ștefan Birlea, acad. Ștefan Milcu, prof. Traian Ionașcu, Petre Nicolae și prof. dr. Ion Pop D. Popa. Delegația a fost însoțită de Nicolae Sipoș, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al României la Tunis.

La întrevederea care a avut loc au luat parte dr. Sadok Mokaddem, președintele Adunării Naționale Tunisiene, Mohamed Sayah, membru al Biroului Politic al Comitetului Central, director al Partidului Socialist Desturian, Bel Hadj Ammar, vicepreședintele al Parlamentului, dr. Abderrahman Abdennebi, președintele Uniunii interparlamentare, și alte persoane oficiale.

În timpul întrevederii, președintele Marii Adunări Naționale, Ștefan Voitec, a transmis președintelui Bourguiba, un salut cordial din partea președintelui Consiliului de Stat al României, Nicolae Ceaușescu. Președintele M.A.N. a scos în evidență că întîlnirile avute cu personalități marcante ale vieții publice tunisiene și prilejul oferit de gazde, de a lua contact direct cu realitatele cotidiene ale Tunisiei au făcut să crească admirația delegației de deputați români pentru poporul tunisian, pentru eforturile depuse în construirea Tunisiei noi. Tovarășul Ștefan Voitec și-a exprimat convingerea că discuțiile purtate cu parlamentarii tunisieni și-au dovedit pe deplin utilitatea, și ele vor continua și în viitor la fel de rodnic.

Președintele Habib Bourguiba a mulțumit călduros pentru urările transmise din partea conducerii de partid și de stat a României și a subliniat amintirea plăcută pe care o poartă întîlnirile avute cu populația României, cu conducătorii săi, în frunte cu președintele Nicolae Ceaușescu. Președintele Tunisiei s-a referit apoi pe larg la activitatea campaniei de construcție pe care poporul tunisian o desfășoară sub conducerea Partidului Socialist Desturian pentru consolidarea independenței. Tunisiei, pentru prosperitatea ei. Conducătorul tunisian a apreciat evoluția pozitivă a relațiilor româno-tunisiene, bazate pe o deplină înțelegere și un deosebit respect reciproc.

Președintele Habib Bourguiba a reținut la dejun pe membrii delegației parlamentare române și pe demnitarii tunisieni prezenți.

După terminarea întrevederii și a dejunului, care s-au desfășurat într-o atmosferă de caldă cordialitate, președintele Habib Bourguiba a făcut semnatarea declarație trimisului special Agerpres: „Doresc ca prin intermediul binevoitor al presei, posturilor de radio și televiziune române, să transmit un salut și prietenesc salut poporului român, și-l asigurăm de deplina și sincera noastră simpatie, a întregului popor tunisian. În rîndul din rîndul inima noi și multe izbînzi în mersul său ferm pe calea progresului, a socialismului.

Acordăm o înaltă și profundă stimă acestui mare imperiu înalte al României, care reușește cu o impresionantă forță toate energiile creatoare ale poporului român într-un admirabil sentiment de solidaritate, demnitate.

Luni seara, ambasadorul României la Tunis a oferit un cocteil în saloanele ambasadei în onoarea delegației Marii Adunări Naționale, condusă de președintele Ștefan Voitec. Au luat parte dr. Sadok Mokaddem, președintele Adunării Naționale Tunisiene, Habib Bourguiba jr., secretarul de stat pentru afaceri externe, Mansour Moalla, secretarul de stat al industriei și comerțului, Bel Hadj Ammar, vicepreședintele al Parlamentului tunisian, membri ai Biroului Adunării Naționale, deputați.

În continuarea vizitei pe care o face în Tunisia delegația parlamentară română condusă de președintele Marii Adunări Naționale, Ștefan Voitec, a făcut marți o vizitare în punctul cel mai nordic al țării, orașul Bizerta.

Corneliu Mănescu primit de președintele Venezuelei

CARACAS 22 (Agerpres). — Ministrul afacerilor externe al României, Corneliu Mănescu, care întreprinde o vizită oficială în Venezuela a fost primit marți la Palatul prezidențial de către președintele Raul Leoni. În cursul întrevederii, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială au fost abordate problemele privind relațiile româno-venezuelene.

Manifestări cu prilejul Zilei forțelor armate ale României

• Cu prilejul Zilei forțelor armate ale Republicii Socialiste România, atașatul militar și al aerului al României la R. P. Ungară, colonel Emilian Bîlea, s-a întîlnit cu personalul a două unități militare ale armatei populare ungare, cărora le-a vorbit despre semnificația zilei de 25 octombrie. Au fost vizionate filme militare și documentare românești.

• Corespondentul de la Horia Liman: Cu prilejul Zilei forțelor armate ale Republicii Socialiste România, atașatul militar, avo și naval al României la Berna, lt. col. Ștefan Vlădescu, a oferit o gală de filme. Au luat parte general Andre Schenk, locțiitor al șefului Marelui Stat Major al armatei elvețiene, general Hans Werner, șeful apărării antiaeriene, ofițeri superiori, reprezentanți ai Departamentului politic federal, atașați militari, precum și șefi ai misiunilor diplomatice acreditați la Berna, numeroase personalități ale vieții politice elvețiene, ziariști.

Dezbaterile de la O.N.U.

NEW YORK 22. — Trimisul special Agerpres, Nicolae Ionescu, transmite: peste 90 de șefi de delegații au luat pînă în prezent cuvîntul în cadrul dezbaterilor politice din ședințele Adunării Generale a O.N.U. Aceste dezbateri urmează să se încheie la sfîrșitul săptămînii în curs, după care se va trece la examinarea și supunerea la vot a proiectelor de rezoluție elaborate și dezbătute în comitetele principale în legătură cu problemele înscrise pe agendă.

Lucrările din comitetele principale de lucru ale Adunării Generale înregistrează în aceste zile un ritm intens. În comitetul juridic au început dezbaterile în legătură cu un nou punct al ordinei de zi: adoptarea unui proiect de convenție privind „misiunile speciale". Proiectul de convenție aflat în dezbaterea comitetului are drept scop să întrunească și să sistematizeze normele dreptului diplomatic care guvernează trimiterea și primirea misiunilor speciale — o formă de diplomație dinamică, menită să servească nevoilor societății internaționale contemporane — precum și regimul drepturilor de care membrii acestor misiuni se bucură pentru a-și putea îndeplini funcțiunile.

În cadrul dezbaterilor pe marginea proiectului de convenție au luat cuvîntul reprezentantul României, Gh. Secarin, precum și reprezentanții Ghanei, Italiei, Ungariei, Guatemalei, Finlandei, S.U.A. și ai altor țări.

Participanții la lucrările Comitetului Politic Special au adoptat în unanimitate un proiect de rezoluție în legătură cu activitatea comisiei științifice pentru studierea efectelor radiațiilor atomice.

Problema rhodesiană în Camera Comunelor

Marți a început în Camera Comunelor dezbaterea asupra controversatei probleme a Rhodesiei, care a atras guvernului britanic numeroase critici, atît din partea opoziției, cît și a unor grupări laburiste. Dezbaterea a fost deschisă de George Thomson, ministru fără portofoliu, care în calitate de adjunct al titularului al ministerului Commonwealthului a făcut o vizită la Salisbury. El a declarat că, în ciuda recentelor declarații ale premierului rhodesian Ian Smith, guvernul britanic continuă să spere într-o revizuire a poziției acestuia, care să facă posibilă o formulă de compromis. Thompson s-a declarat gata să plece din nou la Salisbury în cadrul unei noi runde de negocieri, în cazul cînd se va ajunge la acord în acest sens. În cazul în care nu vor avea loc noi negocieri, a declarat Thomson, Marea Britanie va trebui să continue presiunile economice și politice asupra Rhodesiei. El a cerut ca deputații laburiști să pună capăt intențiilor asupra menținerii principiului de a nu se acorda Rhodesiei independența înainte de a se asigura reprezentarea parlamentară majoritară a populației africane. El a respins din nou ideea folosirii forței împotriva Rhodesiei.

În numele opoziției conservatoare, Alec Douglas Home și-a exprimat speranța că nu vor fi reeditate tratativele interminabile și inutile din ultimii ani.

Dezbaterile continuă.

„Apollo-7" a amerizat

Nava spațială americană „Apollo-7", avînd la bord pe cosmonauții Walter Schirra, Donn Eisele și Walter Cunningham, și-a încheiat marți zborul orbital de 11 zile, amerizînd în apele oceanului Atlantic la sud-est de Insulele Bermude.

Momentul amerizării a fost apreciat de specialiștii de la N.A.S.A. ca cel mai dificil, nava ploajînd la 27 kilometri de locul prevăzut inițial.

La 45 de minute după amerizare, cei trei cosmonauți au fost aduși cu un elicopter pe bordul port-avionului „Essex", unde au fost supuși unui prim examen medical. Medicii specialiști de pe acest port-avion au anunțat centrului spațial de la Cape Kennedy că cosmonauții se simt bine.

În cele 11 zile de zbor „Apollo-7" a efectuat 163 de rotații în jurul Pămîntului, parcurgînd distanța de 7,3 milioane kilometri. În acest răstimp, cosmonauții au efectuat manevre de schimbare a orbitei, realizînd întîlniri în spațiu cu cea de-a treia treaptă a rachetei purtătoare, au efectuat șapte transmisiuni de televiziune în direct și de mai multe ori au pus în funcțiune motorul principal al navei, care în zborurile spre Lună va fi folosit pentru corectarea traiectoriei în jurul Lunii.

Specialiștii de la N.A.S.A. apreciază că programul de zbor al navei a fost îndeplinit în întregime.

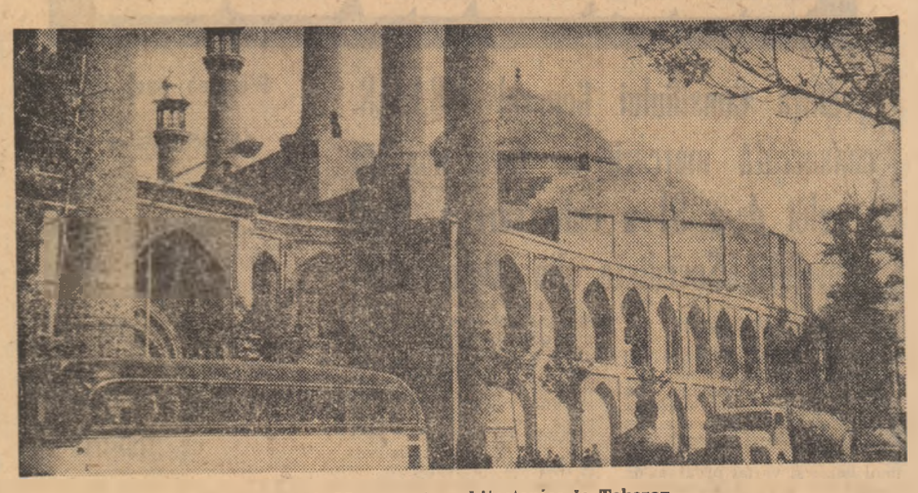

IRAN. Monumente arhitectonice la Teheran

Plenara C.C. al P.C.F.

PARIS 22 — Corespondentul Agerpres, Al. Gheorghiu, transmite: Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Francez, care a avut loc în zilele de 20-21 octombrie, a adoptat o rezoluție în care aprobă în unanimitate raportul prezentat de tovarășul Gaston Plissonier și se expune poziția P.C.F. în legătură cu problemele actuale ale mișcării comuniste și muncitorești. În rezoluție se arată că Plenara C.C. al P.C.F. din 22 august a expus motivele pentru care P.C.F. a dezaprobat pătrunderea pe teritoriul Cehoslovaciei a unor trupe aparținînd celor cinci țări socialiste. Rezoluția subliniază că această poziție a primit cea mai largă aprobare din partea organizațiilor partidului. În continuare, se menționează că Comitetul Central și-a însușit inițiativa luată de Biroul Politic cu prilejul ședinței sale din 27 septembrie de a propune P.C.U.S. o întîlnire a reprezentanților celor două partide. Această propunere a fost acceptată de către P.C.U.S., întîlnirea urmînd să aibă loc la 4 noiembrie. În rezoluție se consideră că obiectivul întîlnirii este de a prilejui o discuție sinceră în cursul căreia reprezentanții celor două partide vor exprima punctele lor de vedere pentru promovarea luptei comune a Partidului Comunist Francez și al P.C.U.S. împotriva imperialismului, pentru pace, pentru democrație și socialism.

Partidul Comunist Francez socotește că divergențele dintre partidele frățești nu trebuie să pună piedici luptei comune pentru marile lor obiective.

În comunicatul dat publicității se arată că plenara C.C. a luat act de demisia din Biroul Politic și din C.C. al P.C.F. a tovarășei Jeanette Vermeersch, care în cursul ultimelor săptămîni a adoptat o poziție divergentă și contradictorie. Comitetul Central consideră această demisie nejustificată. În același timp, plenara l-a sancționat pe tovarășul Roger Garaudy, membru al Biroului Politic al C.C. al P.C.F., care nu a respectat principiile centralismului democratic, publicînd o declarație personală, care se îndepărtează de la politica partidului. Comitetul Central înregistrează faptul că tovarășul Roger Garaudy își ia angajamentul de a se conforma de acum înainte principiilor care conduc viața și activitatea oricărui partid comunist.

Căsătoria de pe Skorpios

Pe o mică insulă grecească, încercînd, parcă, să ocolească privirile stînjenitoare ale publicității, s-a desfășurat o căsătorie evocată în ziare nu numai în coloanele destinate cronicii mondene. Jacqueline Kennedy s-a căsătorit cu faimosul armator Onassis, posesorul unei averi fabuloase, calculabile în miliarde, stăpînitorul unui imperiu financiar ce se întinde pe ape, în aer și, bineînțeles, pe pămînt.

Evenimentele de pe insula Skorpios au suscitat multe comentarii pentru că protagonista lui este de mulți ani o prezență obișnuită în paginile ziarelor și revistelor. Cititorii de pe toate continentele i-au cunoscut, din imaginile fotografice, zîmbetul plin de farmec, ca și tristețea din ceasurile îndoliate de la Dallas. „Oamenii cei mai celebri încearcă emoțiile oricărei ființe omenești în momentele cele mai importante ale existenței, cum ar fi nașterea, căsătoria, moartea" — afirma acum cîteva zile văduva fostului președinte al S.U.A. Într-o declarație transmisă ziariștilor, ea își exprima dorința ca evenimentul căsătoriei să se desfășoare în intimitatea unei mici capele ascunsă între chiparoșii insulei Scorpionului, în prezența doar a membrilor familiei.

Ziarul londonez DAILY EXPRESS arată că „Jackie" a început să se gîndească „în mod serios" la ideea căsătoriei cu Onassis abia după ce cumnatul său, senatorul Robert Kennedy, s-a prăbușit sub gloanțele asasine. Referindu-se la unul din „cei mai apropiați prieteni ai doamnei Kennedy" ziarul îl cita: „Trebuie să înțelegeți că Jackie a căpătat tot mai mult sentimentul că nu putea să ducă aici în America viața pe care o dorea". Ea ar fi afirmat: „Nu știu dacă o să mai pot suporta. Am fost trezită de un telefon cu știrea că Bobby este mort. Zgomotul i-a trezit pe amîndoi copiii, ei au intrat în cameră fără să rostească un cuvînt și au urmărit programul de la televiziune în care se arătau mereu și mereu momentele îngrozitoare în care unchiul lor a fost doborît de gloanțe. Pot să trăiesc mai departe în acest mediu, cînd se întîmplă lucruri de felul acesta?"

„Vă bucură sau vă întristează că Jackie Kennedy se căsătorește?" Întrebarea a fost pusă de reporterii lui DAILY NEWS unui grup de new-yorkezi întîlniți pe străzile din Manhattan. Bilanțul, cei mai mulți s-au declarat bucuroși, o minoritate a subliniat indiferența, nimeni nu și-a exprimat nemulțumirea. Totuși, în unele comentarii răzbate nedumerirea față de alegerea făcută: Onassis este contrariul a ceea ce a reprezentat John Kennedy, pe planul aspirațiilor umane. Miliardarul cu un teribil „apetit al puterii" dorește să domine lumea și nicidecum să o reformeze (LE MONDE).

„Reacția este un amestec de tulburare, iritare și surpriză" — arată NEW YORK TIMES. Confratele său THE WASHINGTON POST deși afirmă că atitudinea față de căsătorie va fi „probabil amestecată" relevă: „Un asemenea prilej nu se pretează, însă, decît la felicitări".

Londonezul TIMES apreciază că Jackie a întreprins încercarea „de a distruge o legendă și de a-și redobîndi propria viață". Este ceea ce a afirmat și sora ei, prințesa Radziwill, care își exprima convingerea că prin căsătoria cu Onassis, Jackie va dobîndi „pacea și liniștea pe care le căuta".

M. R.

Împlinirea a 50 de ani de existență a Comsomolului a dovedit mobilul a numeroase manifestări, eșalonînd eserur angajamentele înscrise expres în anul jubiliar.

În vizita la redacția ziarului nostru ne aflăm tînărul tovarășa Tamara Alexeevna Kotenko, secretar al C.C. al U.T.C.L. aflată în România în fruntea unei delegații a Comsomolului, a ținut să subliniere cîteva din preocupările aflate în perimetrul de preocupări ale tineretului, ale organizațiilor de Comsomol consacrate aniversării a 50 de ani de existență a organizației lor.

— Perioada premergătoare jubiliarului, ne-a spus tovarășul nostru, a inclus în programul de activitate al organizației de Comsomol din întreaga țară, mai multe acțiuni cu caracter pînă acum, acțiuni care să contribuie la creșterea participării tinerilor la producție, la atragerea lor în rezolvarea problemelor pe care le ridică îndeplinirea sarcinilor de plan. Un accent deosebit s-a pus în același timp, pe acțiunii cu caracter educativ-patriotic.

La puțină vreme după aceasta bucuria, am avut prilejul, în cursul unei vizite făcute în Uzinele Semănătoarea, să mă reconfirmă direct cu multe din activitățile organizate în acest timp, în diferite profesii.

...Mă aflu spre nord, într-un oraș al cărui nume îl trădează vîrsta: Novopoloțk, reginea Vitebsk. Sînt exact zece ani, de cînd a început aici construcția unui combinat chimic. Este situat la 12 km. depărtare de Poloțk — localitate cu 1 105 ani de existență. Jur-împrejur, întinderi acoperite de păduri în care zeci de lacuri își desenează oglinda albastră. O dovadă a tinereții noului oraș. Locuitorii se împart egal în două profesii: chimiști sau constructori. Alcătuiesc împreună un tandem solid, beneficiind primii de locul lîngă lîngă, cu instalațiile funcționînd, de către cei din urmă. Simbioza se realizează pe planul activității productive. Și chimiștii de la combinat și constructorii dețin Steagul roșu de întreprindere frunteșă, semn cu deosebită semnificație pentru munca tinerilor din oraș, aflat încă la începuturile sale.

— În acest an sărbătorind aniversarea Comsomolului, ni se spune, tinerii din combinat și-au propus să contribuie prin mijloace la îndemîna lor, la îndeplinirea de către întreprindere a sarcinilor de producție, deosebit de importante pe care le are. Un catalizator dovedit eficient — întrecerea între organizațiile de Comsomol pe obiective desprinse în mod special din imperativele planului de producție. Întrecerea organizată în vederea apropiatei sărbătoriri a cunoscut trei etape. La data cînd ne aflam acolo, prima își desemnase deja cîștigătorul: tinerii din organizația atelierului aparate de precizie.

...Spre sud, de astă dată într-un sat: Timonovka, reginea Viniță. Așezare de stepă. La unul din muzeele sale — are trei, cel la care ne referim cuprinzînd istoria comunei — este expusă odată cu celelalte evenimente așternute în vreme, istoria organizației de Comsomol din localitate. A fost scrisă de actualii membri ai organizației în cinstea sărbătoririi din acest an, cu sprijinul primilor comsomoliști. Alături de casa de cultură, unde se află adăpostit muzeul, un pare foarte tînăr. Este rodul muncii comsomoliștilor în întîmpinarea sărbătoririi organizației lor. Tot ei, pe pantele dealurilor neproductive din jurul satului au plantat pomi, conferind astfel o destinație utilă acestor terenuri.

...Ulianovsk, oraș ce nu are nevoie de prezentare. Festivitățile ce vor marca centenarul nașterii lui Lenin capătă aici valoare de simbol. De aceea, totul este în febra activității, avînd ca apogeu terminarea în viitorul nu prea îndepărtat a centrului memorial al orașului — remarcabil monument arhitectonic, acum în construcție.

Am rămas cîtăva vreme într-un colț aparent izolat acestor pregătiri — cartierul industrial, Uzina de mașini auto. În curte cîteva autoturisme purtînd pe ele emblema Comsomolului. Cerem explicații. Sîntem informați că angajamentul tinerilor de la această linie de fabricație a fost să realizeze în anul jubiliar un număr de 25 de mașini. Cele din fata noastră sînt din acest lot, deja complet cu mult timp înaintea datei prevăzute.

Am remarcat astfel, episodic, trei din punctele ce și-au semnalat prezența în activitatea tinerilor, în lunile ce au premers semicentenarului Comsomolului.

N. UDROIU

din țările socialiste

Moment jubiliar

MEXIC. Vedere din orașul Guanajuato

pe scurt

• DUPĂ cum anunță agenția M.T.I. și ziarul „Rude Pravo", primele unități militare maghiare au părăsit teritoriul Cehoslovaciei, la 21 octombrie, îmbarcîndu-se în Ungaria.

• POTRIVIT ultimului bilanț dat publicității de ziarul „Yomiuri Shimbun", marile demonstrații antiamericane și antirăzboinice organizate la începutul acestei săptămîni în Japonia s-au soldat cu rănirea a 618 persoane și arestarea altor 913.

Primul ministru Eisaku Sato a avertizat marți că legea contra manifestațiilor va fi aplicată în viitor cu toată severitatea.

• GUVERNUL vest-german este dispus să coopereze, chiar fără Franța, cu Marea Britanie și alte țări candidate la Piața comună, în toate domeniile care nu contravin tratatului de la Roma, dar fără a se merge pînă acolo încît să riște un conflict cu Parisul, a declarat Gunther Diehl, purtătorul de cuvînt al guvernului de la Bonn.

Diehl a subliniat că pentru Londra, problema unei cooperări practice ar fi mai urgentă decît cea a aderiunii Marii Britanii la Piața comună.

• ÎN cadrul Festivalului internațional al filmelor științifice și tehnice de la Pardubice — Cehoslovacia — filmul românesc „Tehnică și peisaj" realizat de Centrul de documentare pentru construcții, arhitectură și sistematizare din țara noastră a obținut premiul și cupa de cristal oferite de orașul Pardubice. La festival au fost prezentate 124 de filme din 24 de țări.

• GUVERNUL cipriot a examinat concluziile anchetatorilor militari greci privind tentativa de asasinare a primului ministru grec Papadopoulos. După cum se știe, anchetatorii greci l-au implicat pe Polycarpos Gheorghadjis, ministrul de interne și al apărării al Ciprului, în acest caz.

Punctul de vedere al guvernului cipriot va fi transmis primului ministru grec de către Glafos Clerides, președintele parlamentului cipriot, care urmează să plece la Atena.

Întrevedere J. Peter — A. Karjalainen

• MINISTRUL afacerilor externe al R. P. Ungare, Janos Peter, l-a primit pe ministrul de externe al Finlandei, Ahti Karjalainen, care se află într-o vizită la Budapesta, transmite agenția M.T.I.

• În capitala Algeriei au început noi convorbiri algeriano-franceze în vederea reglementării unuia din cele mai importante probleme rămase în suspanse între cele două țări: imigrația algeriană în Franța. Convorbirile par dificile, apreciază corespondenții de presă, și pentru moment nu se întrevede posibilitatea unei concilieri rapide. În legătură cu aceasta se menționează că Algeria a cerut sporirea numărului de algerieni care lucrează în Franța, în timp ce autoritățile franceze ar dori, dimpotrivă, să „înghețe" imigrările. În momentul de față în Franța se află aproximativ 550 000 de algerieni, dintre care 250 000 muncitori.

• FOSTUL președinte panamez, Arnulfo Arias, a părăsit marți zona Canalului Panama, aflată sub controlul Statelor Unite, unde se refugiase după lovitura de stat de la 11 octombrie, plecînd spre Washington. Un reprezentant al „Companiei Canalului Panama" a declarat că Arias a părăsit zona canalului „pentru a preveni o vărsare de sînge în Panama". În acest sens se menționează că în timpul șederii sale în zona canalului, Arias a lansat apeluri repetate poporului panamez, invitînd să declanșeze o lovitură în favoarea revenirii sale la putere. Apelurile fostului președinte nu au trezit însă ecoul scontat.

La sosirea pe aeroportul din Washington el a afirmat că va cere Organizației Statelor Americane să acționeze împotriva junței militare care a venit la putere în Panama.

Bugetul francez pe anul 1969

• MARȚI a început în Adunarea Națională Franceză discuția generală asupra legii financiare pe 1969 (bugetul). Examinarea proiectului de buget pe 1969, care cuprinde 151 667 milioane franci la cheltuieli și 142 052 milioane franci la încasări, va continua pînă la 19 noiembrie. Marți, deputații au ascultat expunerea raportorului general al bugetului, Philippe Rivin, și a ministrului economiei și finanțelor, Francois Ortoli, care au trasat liniile generale ale politicii economice și financiare definite prin bugetul pe 1969.

• APROXIMATIV 20 000 de elevi de la școlile și liceele din Chicago au hotărît boicotarea cursurilor, în semn de protest împotriva discriminării rasiale practicate în aceste școli.

Potrivit agenției U.P.I., municipalitatea a amenințat cu recurgerea la exmatriculări, în cazul în care această formă de manifestare va continua.

• MARȚI a început la Beirut sesiunea de iarnă a Parlamentului libanez. În cursul reuniunii de deschidere, Sabri Hamade, reprezentant al Blocului parlamentar democratic, a fost ales președinte al parlamentului. În favoarea sa au votat 58 din cei 99 de membri ai Camerei Deputaților. Fostul președinte, Kamel El Assad, candidat al așa-numitei alianțe tripartite, nu a obținut decît 42 de voturi.

Sabri Hamade a mai deținut în cîteva rînduri funcția de președinte al Camerei Deputaților, prima oară în 1943.

Un milion de sclavi

Sclavia, în forma ei brută, primară, coexistă cu supercreatoarele atomice și navele spațiale. Pare aproape de neînchipuit. Și, totuși, ne găsim în fața unei realități crude. Un studiu-anchetă instituit „Sclavia în secolul nostru" ne-o demonstrează. Studiul, întocmit sub egida O.N.U. de Societatea britanică de luptă împotriva sclaviei și Liga suedeză pentru drepturile omului, oferă date agrăitoare.

Date statistice bazate pe anchete făcute în condiții foarte dificile arată că actualmente există în emiratele din zona golfului Persic, în Arabia saudită și în unele locuri din estul Africii cel puțin un milion de sclavi. În ultimele două decenii, sînt vînduți anual pe „piețele de sclavi" circa 14 000 de oameni.

„Apollo-7", „Zond-5" și un milion de oameni vînduți în tîrgurile de sclavi. Mintea, o minte normală, refuză aproape să realizeze. Și, totuși...

În 1956, cînd a fost adoptată convenția cu privire la interzicerea sclaviei se părea că a sunat ceasul din urmă al negustorilor de sclavi. Lucrurile nu s-au desfășurat totuși, astfel. Au fost repede găsite metodele pentru ocolirea prevederilor Convenției. Sălile pierdute în junglă nu mai sînt invadate, ca în trecut de bande înarmate. Se practică metode mai „umane". Sclavul este astăzi, procurat cu momeli, bani de buzunar și „documente pentru o slujbă în străinătate". Cu toate că multe guverne africane au adoptat legi care interzic asemenea practici, există încă numeroase familii în Africa de vest care, momite cu cîte o mașină de cusut sau o bicicletă, își vînd băieții și fetele. Prin înșelăciune și promisiuni, mii de oameni cad, astfel, în mîinile traficanților moderni de sclavi.

Învechitele caravane de cămile au fost înlocuite cu autocamioane, trenuri sau chiar avioane. Punctul terminus rămîne însă același clasic tîrg de sclavi, cu vînzare publică, la vedere. La Abu Dhabi, pe faimoasa coastă a piraților, funcționează o piață permanentă de sclavi. Cităm din studiul amintit: „Aici tranzacțiile sînt atît de frecvente, încît se poate vorbi de existența unor tarife aproape fixe. Un bărbat viguros 500—600 dolari, o sclavă tînără 300—400 dolari, femei și bărbați de vîrstă mijlocie —150 dolari... Majoritatea sînt achiziționați ca servitori sau ca soldați în gărzile personale ale șeicilor".

500 dolari — un bărbat vînjos pe mercurialul din Abu Dhabi! E o realitate care ultragiază, care ultragiază omul secolului descătușării atomului.

EM. RUCĂR

ÎNTREPRINDEREA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 17 60 10, 17 60 20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii 40.362